First Chapter

ฉากแรกของชีวิต

ขอบคุณพระเจ้า ขอบคุณพ่อแม่ ขอบคุณเพื่อน ๆ
ขอบคุณ”คุณ”ที่รับหนังสือเล่มนี้จากผม ขอบคุณที่เราได้
เคยใช้เวลาอันแสนมีค่าร่วมกัน

ขอบคุณที่ชีวิตของคุณ
เป็นส่วนเติมเต็มชีวิตของผม

"ฉากแรก"คือจุดตัดสินว่าการ์ตูนเรื่องไหนจะได้ไปต่อ เพราะฉากแรกของการ์ตูนคือสิ่งสำคัญที่สุด เรียกได้ว่าความสนใจต่อทั้งชิ้นงานจะอยู่ที่หน้ากระดาษตอนต้นไม่กี่แผ่นเท่านั้น แต่หนังสือเล่มนี้ไม่ได้ยกเพียงฉากแรก แต่ยกมาทั้งตอนแรกของผลงานเด่น ๆ ที่ผม สุธี จะทอ ได้ผลิตมาตลอดจนถึงช่วงอายุ 20 ซึ่งก็เปรียบได้กับ"ฉากแรก"ในชีวิต เพราะตัวเลขนี้คือหลักฐานในการเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว

การนำเสนอในเล่มนี้จะเป็นเหมือนน้ำจิ้มของแต่ละเรื่อง บางเรื่องเป็นเรื่องสั้น บางเรื่องเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องยาว โดยมีการบอกเล่าขั้นตอนการทำงาน แนวคิด แรงบันดาลใจ ความประทับใจในการผลิตผลงานแต่ละเรื่องและ"คนสำคัญของผม"ในช่วงท้ายของการ์ตูนเรื่องนั้น

สรุปแล้วหนังสือเล่มนี้ ก็เหมือนนำ"ฉากแรก"ของชีวิตผมมาย่อส่วนเป็นหนังสือ โดยมี"คุณ"เป็นส่วนหนึ่งในการผลิตผลงาน เป็นส่วนสำคัญถ้าผมขาดแม้แต่พวกคุณคนใดคนหนึ่ง ผมก็คงไม่ใช่ตัวผมในตอนนี้

- 2016 -
หน่วยกอบกู้กาลเวลา มาแล้วจ้า!

สุธี จะทอ (แบงค์) เกิดเมื่อ 9 พ.ย. 2001

ตอนเด็กผมวาดการ์ตูนทั้งวัน ผมอยากเป็นนักวาดการ์ตูน นิสัยของผมช่วงวัยรุ่นเรียกได้ว่าเป็นเด็กส้นตีนอย่างแท้จริง ไม่ฟังใคร หัวรั้น คิดว่าตัวเองเจ๋งตัวเองแน่ โคตรอหังการ อีโก้สูงปรี๊ด ชอบแบกทุกอย่างไว้คนเดียว งานกลุ่มไม่สนใจใครเพราะทำคนเดียวหมด เคร่งเครียดกับชีวิต ต้องเรียนเก่งมีผลการเรียนอันดับ 1 แต่ว่าความฝันของผมตั้งแต่เด็กคืออยากเป็นนักวาดการ์ตูน อยากทำการ์ตูนที่เป็นอนิเมชั่นซักเรื่องนึง แล้วนิสัยส้นตีนอย่างนี้จะทำให้ความฝันผมเป็นจริงหรือไม่ ผมจะเติบโตไปเป็นอย่างไร แล้วคนสำคัญในชีวิตจะเปลี่ยนแปลงตัวผมในช่วง “ฉากแรกของชีวิต” ได้อย่างไรบ้าง ? นี่แหละคือที่ผมจะมาเล่าในหนังสือเล่มนี้

ผมเริ่มวาดจริงจังช่วงอายุ 15 คำว่าจริงจังของผม คือ ผมได้วาดเพื่อให้ใครซักคนอ่าน มีคนรออ่าน ไม่ใช่วาดให้ตัวเองอ่านเฉยๆเหมือนที่เคยเป็นมา ผลงานตัวนี้เป็นชิ้นที่สมบูรณ์พอที่จะเป็นการ์ตูนให้คนอื่นอ่านได้ เป็นเรื่องแนวขำๆ ที่ได้รับอิทธิพลความบ้าบอจากการ์ตูนตลกอย่าง กินทามะ

เรื่อง“ หน่วยกอบกู้กาลเวลา มาแล้วจ้า! “คือจุดตั้งต้นหลักที่สำคัญกับผมมาก เรื่องย่อการ์ตูนเรื่องนี้คือ ในยุคที่หุ่นยนต์ปัญญาประดิษฐ์ครองโลกเพราะมนุษย์ต้องการก้าวข้ามวิวัฒนาการและเล่นบทพระเจ้า มีหุ่นยนต์ตัวหนึ่งสามารถก้าวข้าวขีดจำกัดจนช่วงเวลาปั่นป่วนและตั้งตนเป็นผู้ที่เหนือทุกสรรพสิ่ง ท้ายที่สุดก็มีมนุษย์กลุ่มหนึ่งที่ต้องเดินทางข้ามมิติเวลาเพื่อไปหยุดยั้งต้นตอปัญหาเพื่อป้องกันการล่มสลายของมนุษยชาติ

มีคำกล่าวไว้ว่า
คนเรามักจะ
เห็นคุณค่าในสิ่งต่างๆ
เมื่อได้เสียมันไปแล้ว
แต่อย่างไรก็ตาม
เราก็ยังมีบางสิ่ง
ที่ไม่สามารถแก้ไข
หรือปกป้องมันได้อยู่ดี

มันบ้าอะไรอีกเนี่ย ทำไมชั้นต้องเป็นคนทำด้วยล่ะ!
ชั้นก็กลัวตายเหมือนกันนะคะ!

ทำไปซะ เธอเป็นคนเดียวที่ทำได้
ไม่ต้องห่วง ถ้ามันพลาด ชั้นก็ตายพร้อมกับเธอนั่นแหล่ะ

1 ชั่วโมงก่อน

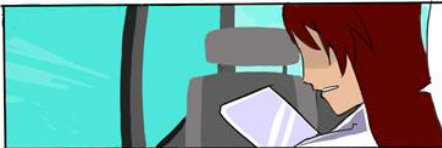
ปี ค.ศ. 2040
หลังจากเกิดภัยพิบัติ
ก็มีดินแดนใหม่เกิดขึ้น
ที่นี่เป็นศูนย์รวม
ของเหล่า
นักวิทยาศาสตร์มากมาย

เนื่องจากได้รับ
วิทยาการต่างๆ
รวมถึงเทคโนโลยี
ที่มีประสิทธิภาพ
และล้ำยุค
จากองค์จักรพรรดิ

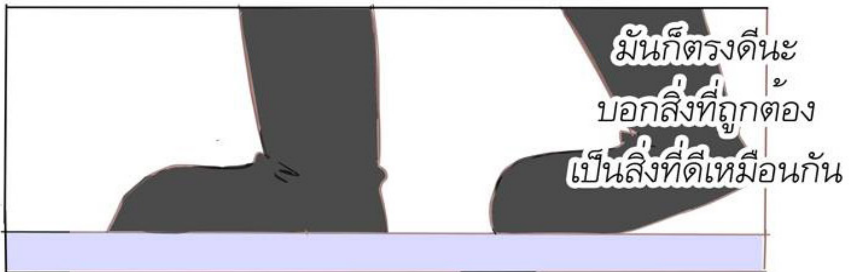

ในศตวรรษที่ 25
ข้อมูลของดินแดนนี้
นี่เขียนคนละแบบ
เลยนี่

ทำไม
แท๊กซี่ที่นี่
เรื่องมากจัง
เห็นฉันหน้าตา
บ้านๆหรือไงนะ
โบกแทบ
ตายกว่าจะได้
ไม่ต่างจากประเทศ
ที่ไปมาตะกี้เลย
แต่ว่าที่สุด
ก็มาทันเวลา
ล่ะนะ
หวังว่า
จะรีบๆจบ
รีบๆไปละกัน

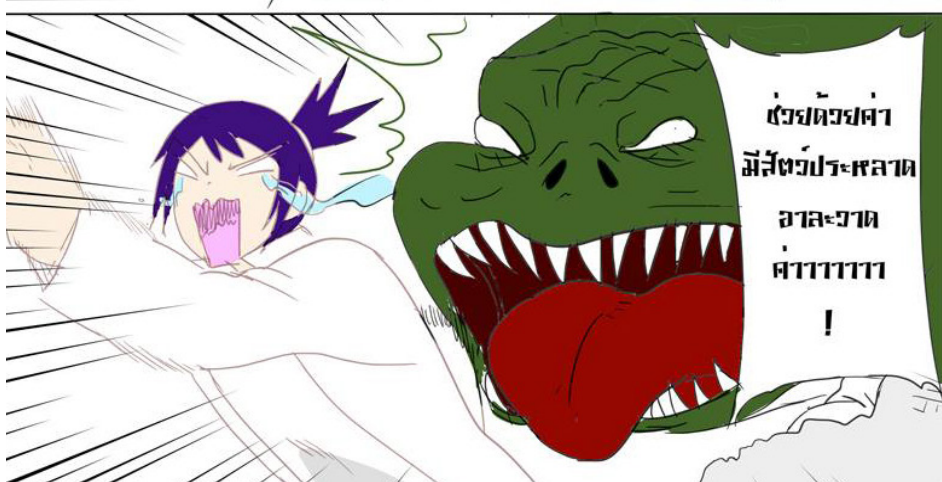

องค์กรลับ
แต่ว่า
องค์กรลับ
ที่ว่าเนี้ย
เขาเขียนบอก
กันแบบโจ่งแจ้ง
แบบนี้เลยหรอ

มันก็ตรงดีนะ
บอกสิ่งที่ถูกต้อง
เป็นสิ่งที่ดีเหมือนกัน

ไงจ้ะ
ไม่ได้เจอกัน
นานเลยนะ
คราวนี้
มาได้
ตรงเวลาดี
นะคะ

อะไรกัน
นี้ชั้นต้อง
ทำงานร่วม
กับเธอ
อีกแล้วหรอ
อย่าทำ
หน้าไม่พอใจ
แบบนั้นซี่
ใกล้ถึง
เวลาที่
ต้องทำงาน
แล้วนะ

14.05 นาฬิกา
ได้เวลา
สู้แล้ว

ช่วยด้วยค่า
มีสัตว์ประหลาด
อาละวาด
ค่าาาาาาา
!

ก็แค่ นักเดินทางข้ามกาลเวลาที่ผ่านทางมา

นักเดินทางข้ามกาลเวลาอะไรของคุณเนี่ย แต่ประโยคหลังมัน

จำใส่สมองไว้ซะ !

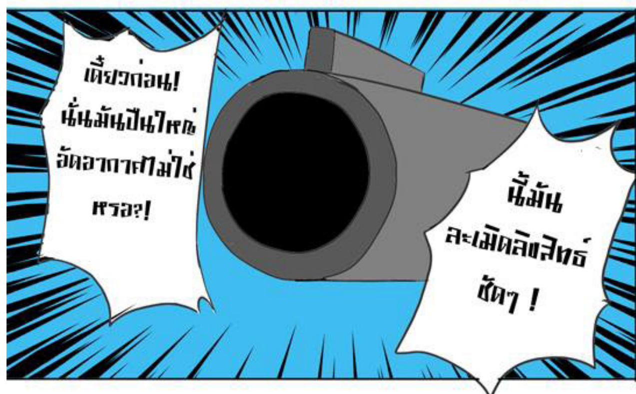
คุณเป็นดีเขต หรอกหร๊อ!!

ช่วยจริงจัง ได้มั้ยนั่นมัน สัตว์ประหลาดนะ !!
มาแล้ว

ez

เอ?

เดี๋ยวก่อน!
นั่นมันปืนใหญ่
อัดอากาศไม่ใช่
หรอ?!
นี้มัน
ละเมิดลิขสิทธิ์
ชัดๆ !

แล้วหยิบ
จากที่ไหน
มาเนี่ย!?

เอะอะโวยวาย
อะไรของเธอ
ของแบบนี้นะ
ศตวรรษที่ 22
ก็ขายกันเกลื่อน
ไปหมดแล้ว
ศตวรรษที่ 22
พูดเรื่องอะไรนะ
แกเป็น
โดราเอม่อน
หรอกหรอ!?

ส่วนเรื่องที่
เธอถามว่า
หยิบมาจากไหน
ก็หยิบ
มาจาก
กระเป๋าวิเศษ
ยังไงล่ะ!!
นี้พวกคุณ
เล่นบ้าอะไรกันเนี่ย
มันไม่ขำซักนิด!!

ไอมุข
เปลี่ยนชุดนะ
เลิกเล่นซะเถอะ
ไม่ได้ฮาซักนิด

เป็นมุขที่ไม่ได้เรื่องเลยน้ำ
ที่ควรหยุดน่ะ คุณคนแรก เลยค่ะ!

เอาล่ะ เสร็จธุระแล้ว พวกชั้นกลับละ
บทจะกลับก็กลับ งี้เลยหรอ!! ทำไมประตูนั่น มันคุ้นคุ้น!

ยังไงก็ตาม พวกคุณก็ช่วย ชั้นไว้ ถ้าไม่ว่า อะไรล่ะก็
ชั้นชื่อ นางิสะ พวกคุณละคะ?

ชั้นชื่อ ยี่หวา ส่วนยัย หัวชมพูนั่น
มาเรีย สุดสวยจ้า

จะไม่มีใคร
ได้กลับ
ไปไหน
ทั้งนั้น!!

ตูมม

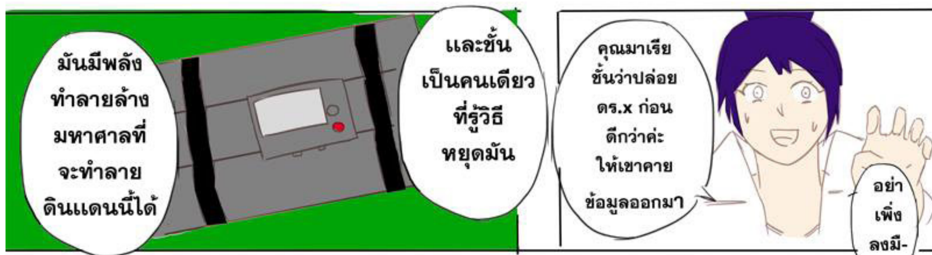
ฮ่าฮ่าฮ่า
ข้าคือ
ด.ร. X

พวกที่ขัดขวาง
ผลงานของ
ข้าผู้นี้
จะต้องตาย!

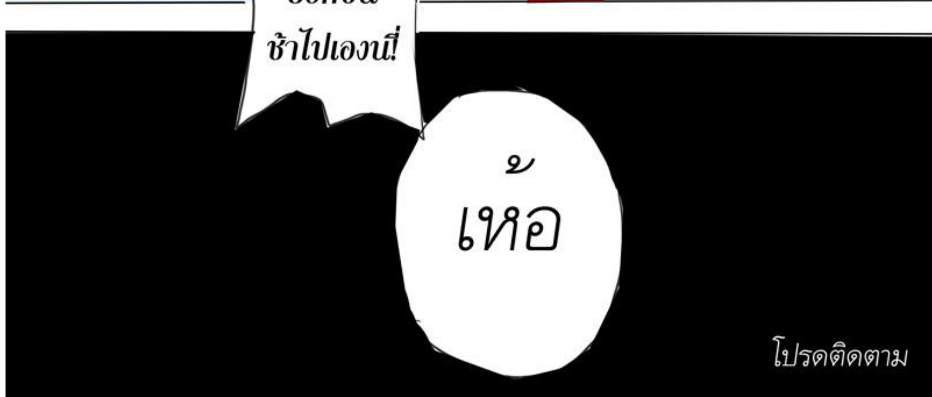
นั่นมัน
อะไรนะ!

คิดหรอ ว่าแค่ ปืนกระจอกๆ แบบนั้น
จะหยุด พวกเรา ได้น่ะนะ?
กะว่าจะไปหา อยู่เลย ดร. x แกน่ะแสบมาก ถ้าไม่หยุดตอนนี้ แกน่ะจะเป็น ตัวปัญหา ของโลกเลยล่ะ
อะไรเนี่ย! ทำไมถึงไม่ตาย !?
แต่ว่า แกน่ะ แก
แกพัง ประตูไปที่ไหนก็ได้ ของชั้นแล้ว ชั้นจะกลับ ยังไงวะ?
จะบอก อะไรให้นะ ชั้นวางระเบิด ไว้ชั้นใต้ดิน ของที่นี่

มันมีพลัง
ทำลายล้าง
มหาศาลที่
จะทำลาย
ดินแดนนี้ได้
และชั้น
เป็นคนเดียว
ที่รู้วิธี
หยุดมัน
คุณมาเรีย
ชั้นว่าปล่อย
ดร.x ก่อน
ดีกว่าค่ะ
ให้เขาคาย
ข้อมูลออกมา
อย่า
เพิ่ง
ลงมื-

ว้าก! คุณทำบ้า
อะไรเนี่ย
ได้ตายห่าน
กันหมดแน่!!
ก็มันดัน
บอกชั้น
ช้าไปเองนี่!
. . .

เห้อ
โปรดติดตาม

คุยกันท้ายเรื่อง

การ์ตูนเรื่องนี้ ถ้าพิจารณาให้ดีจะเห็นความบ้าบอคอแตก อยากใส่อะไรก็ใส่ แล้วก็ความล้อเล่น ขี้เล่นตามวัยนั้น ช่วงนั้นผมไม่ได้มีเรื่องอะไรหรืออิทธิพลไรมาก ก็เอาความสนุกเป็นสำคัญก่อน ใส่ล้อการ์ตูน ล้อเรื่อยเปื่อย แต่มุขตลกบ้าบอแบบนี้ก็ยังตามติดมายังงานต่อๆไปอีกไม่น้อย

เบื้องหลังแนวคิดของผลงานนี้คือ ผมแค่ต้องการฝึกการวาดในคอมพิวเตอร์ ไม่ได้มีอะไรซับซ้อน ส่วนเรื่องผลตอบรับก็ยังไม่ได้อะไรเพราะทำอ่านกันในกลุ่มเล็ก ตัวผมชอบผลงานนี้มาก เพราะมันดูเป็นการตั้งมาตราฐานความเป็น”สุธี” อยู่พอตัว

-คนสำคัญของผม-

ก่อนหน้านี้ผมแทบจะวาดเองอ่านเองไม่สุงสิงอะไรกับใครนัก แต่แล้ววันนึง ก็มีคนที่สนใจงานผมจริงๆ เธอเป็นคนที่จะว่าเป็นตัวจุดประกายไฟหลายๆอย่างเลยก็ได้ แต่ท้ายสุดผมกับเธอไม่ได้คุยกันต่อจากนั้นนัก เธอชื่อ “อ.” อันที่จริง ผมรู้สึกผิดทุกครั้งที่แทบจะจำเรื่องของเธอไม่ได้ แต่ผมยังจำส่วนภาพที่เป็นความทรงจำในช่วงพักกลางวันที่ผมเอาการ์ตูนที่เขียนลงกระดาษ a4 ให้เธออ่านที่ห้องสมุดได้ดีเลย มันน่าขำเหมือนกันที่การ์ตูนเรื่องนั้นชื่อว่า”Forget me not อย่าลืมฉัน” แต่ผมกลับลืมเรื่องนี้ซะเอง ต้องขอบคุณเธอจริง อ. ที่สนใจงานของผมในวันนั้น

แต่จากนั้นไม่นานก็มีคนอีกคนนึงที่ดูจะสนใจงานผมเช่นกัน เธอชื่อ “ฟ.” เธอเป็นเด็กผู้หญิงที่มีความน่าสนใจในเชิงตัวละครที่เน้นการแสดงออกทางอารมณ์มากๆ หน้าตาน่ารักดีแต่มีอารมณ์อ่อนไหวอย่างแท้จริง

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ผมไปแสดงออกกิริยาอาการว่ารำคาญเธอ เธอดันร้องไห้แล้ววิ่งหนีไปหยั่งกะละครหลังข่าว แล้วก็มีโมเม้นต์วีนแตก ตะโกนโวยวาย ร้องไห้เพราะเพื่อน ระเบิดทางอารมณ์อยู่บ่อยครั้ง ตรงจุดนี้เองที่ผมมองเธอว่าค่อนข้างเป็นคนที่โดดเด่นกว่าใครมาก การแสดงออกทางอารมณ์ของเธอนั้น"ชัดเจน"ในลักษณะที่ผมไม่เคยเห็นที่ไหน ผมคิดว่าตรงจุดนี้เองที่ทำให้ผมสนใจเธอจนนำไปถึงสื่อบันเทิงที่มีลักษณะเชิงดราม่าหนัก สีหน้าตัวละคร เพราะผมคิดว่าการแสดงออกทางอารมณ์คือความงดงามอย่างหนึ่งของธรรมชาติ มันดิบและเข้าถึงหัวใจผู้รับสาร มันเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์ และงานของผมจึงเน้นที่สีหน้าตัวละคร บทพูด ความรุนแรงที่ดิบเถื่อนบ้างในบางครั้ง เอาง่ายๆ ผมโคตรชอบวาดตัวละครระเบิดอารมณ์มากๆ เพราะนี่แหละ คือส่วนที่รู้สึกว่าตัวละครมันมีชีวิต เธอเป็นหนึ่งในคนที่ชอบการ์ตูนญี่ปุ่นเหมือนกัน แล้วยังชอบวาดรูปด้วย ผมจำได้ดีมีอยู่ช่วงหนึ่งที่ผมไลฟ์สตรีมวาดรูปผ่านแอปต่างๆ แล้วเธอก็นั่งฟังผมบ่นคุยเล่น วาดรูปเรื่อยเปื่อย อยู่อย่างนั้นแทบตลอดช่วงปิดเทอม ก็มีเหตุการณ์หลายเรื่องให้น่าหวนคิดถึง เธอเป็นหนึ่งในคนแรกที่จุดประกายงานเขียนของผมเลยอีกเรื่องที่สำคัญคือ มีเด็กผู้ชาย"ป."อีกคนนึงเหมือนกันที่สนใจสิ่งที่ผมทำ เขาเป็นคนที่ติดการ์ตูนพอตัว แล้วชอบโดนผมหยอกเล่นที่โรงเรียนบ่อยๆ พวกเราสามคนเข้ากันได้ดี จนผมชวนทำนู้นนี่นั่นซึ่งจะมีบทบาทสำคัญจะเล่าต่อในช่วงหลัง

พวกเราทั้งสามกลายมาเป็นแอดมินเพจ"ละเมอวาด" ซึ่งตอนนี้กลายเป็นชื่อเพจ"SuteeX" แล้วถ้าคุณผู้อ่านย้อนกลับไปดูโพสต์แรกๆของเพจ ก็จะเห็นงานของพวกเขาน่ะนะ น่ารักสุดๆไปเลยยะ

- 2017 -
Fake Flowers

หลังจากที่ผมพอมั่นใจกับฝีมือการใช้คอมพิวเตอร์วาดรูปแล้ว ผมก็เข้าร่วมการประกวดการ์ตูนในเว็บแห่งหนึ่ง ซึ่งหัวข้อการแข่งขันคือ “Secret love” หัวข้อนี้ผมนั่งคิดนานเท่าที่เด็กมต้นที่กำลังขึ้นมัธยมปลายคนหนึ่งจะคิดออก

“รักลับๆ?” ผมนั่งคิดวนๆไปวนมา ตีโจทย์จนออกมาเป็นการ์ตูนเรื่องนี้ มันเป็นการ์ตูนแนวดราม่า ซึ่งมีกลิ่นอายตลกบ้าบอจากงานเก่าพอสมควร ทั้งความพยายามจะใส่ความดาร์คตามประสาเด็กวัยนั้นด้วย ไหนจะความ”อุปมาอุปมัย” สะท้อนสังคมสอดแทรก มีคนมากมายบอกว่าตอนแรกของการ์ตูนเรื่องนี้ คือ ผลงานชิ้นที่ดีที่สุดของผมที่เคยวาดมา และตอนต่อจากนั้นมีความลึกลับซับซ้อนจนสับสน อันทำให้หลายคนตราตรึงใจ การ์ตูนเรื่องนี้มีทั้งหมด 7 ตอนด้วยกัน ช่วงนี้เป็นช่วงที่ได้รับแรงอิทธิพลจากอีวานเกเลี่ยน เป็นพิเศษ

FAKE FLOWERS

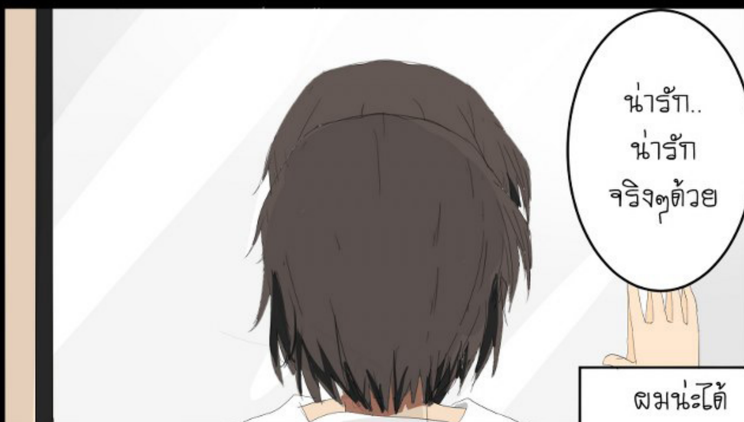

เรื่องราว
ความรักของผม
เป็นความรัก
ที่อาจดูแปลก
จากคนอื่นนิดหน่อย

เรียกได้ว่า
มันเป็น
หนึ่งใน
ความลับ
สุดยอดของผม

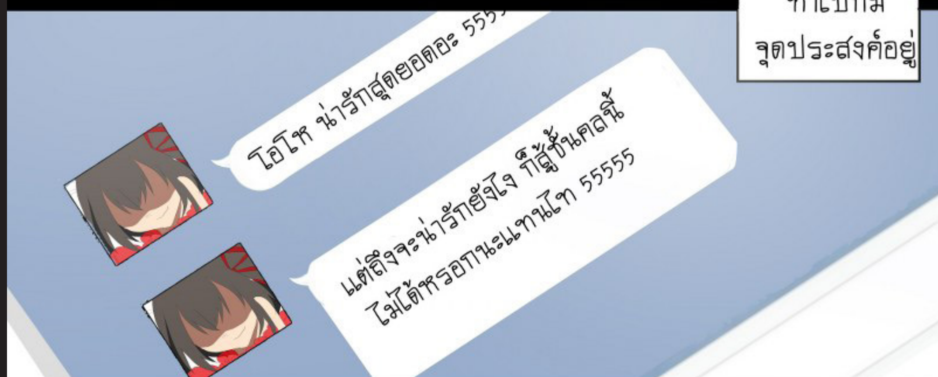

น่ารัก..
น่ารัก
จริงๆด้วย
ผมน่ะได้
หลงรักคน
ที่ยังไง
ก็ไม่มีทาง
สมหวังอยู่แล้ว

การแต่งหญิง
คืองานอดิเรก
ของผม
ผมมักจะทำมัน
อยู่บ่อยๆ

ไม่ใช่เพราะ
อยากทำ
แต่ที่
ทำไปก็มี
จุดประสงค์อยู่

โอโห น่ารักสุดยอดอะ 555
แต่ถึงจะน่ารักยังไง ก็สู้ชั้นคลนี้
ไม่ได้หรอกนะแทนไท 55555

“เมษา”
คือคนที่นำ
ผมมาสู่
งานอดิเรกนี่

พักหลัง
เราไม่ค่อยเจอกัน
ผมก็เลยเล่น
แปลกๆแบบนี้
กับเธอบ่อยๆ

ทำอะไร
อยู่หรอ
?

มาทำบ้า
อะไรของเธอ
เนี่ย!!
นายนั่นแหละ
จะโวยวาย
ทำมะเขือ
อะไรเล่า!
เห้อ
.
.

พักเที่ยงแท้ๆ
แต่คู่หูนรกแตก
คู่นี้ทะเลาะกัน
อีกแล้ว

อะไรกัน
แทนไท
ทำไมเธอต้อง
ตกใจขนาดนั้น
ด้วย!
หรือว่า!
เธอแอบ
มีความลับ
ทางชู้สาวโดยไม่ได้
บอกกับ
พวกเรา!

ไม่มี
ทาง!!

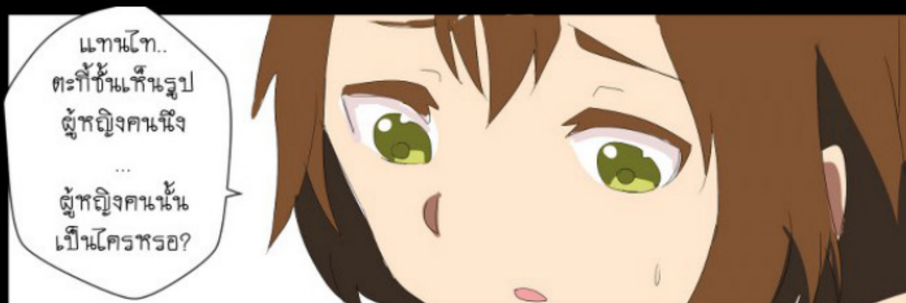
แบงค์คนนี้
รู้จักกับไอ่แทนไท
มานาน
คนอย่างพวกเรา
มันต้องสาว
2D เท่านั้น!!

LoveLove!

นายคงไม่
ทอดทิ้ง
สุดที่รัก
ของนายหรอก
ใช่มั้ยเพื่อน!!

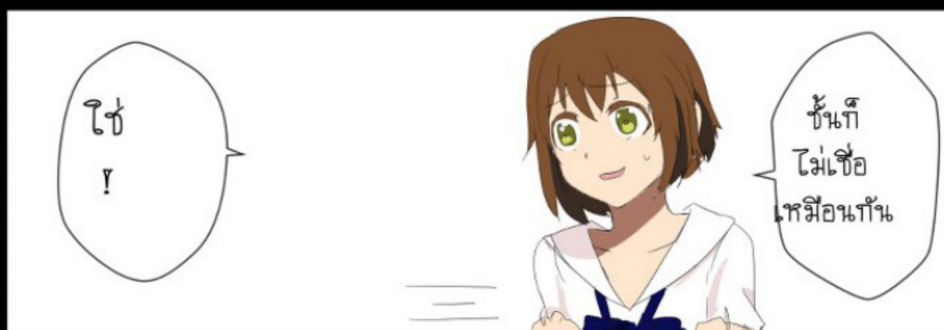
อย่าเอากู
ไปรวมกับมึง
ดิวะสัส!!
แล้วนั่น
เรื่องเหี้ยไร
มันหมดอุคแล้วโว้ย!

แทนไท..
ตะกี้ชั้นเห็นรูป
ผู้หญิงคนนึง
...
ผู้หญิงคนนั้น
เป็นใครหรอ?

...
แฟนของ
ชั้นเอง

กู
ไม่เชื่อ
โว้ย!!
!!!!!!
!!!!

ชั้นก็
ไม่เชื่อ
เหมือนกัน
ใช่
!

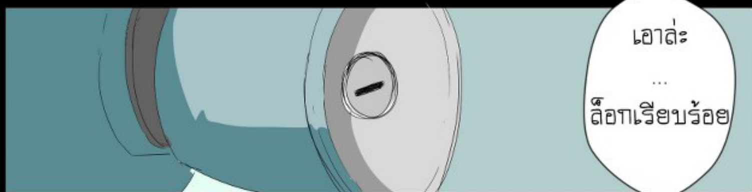

หึ

งั้นเดี๋ยว
ชั้นจะพิสูจน์
ให้พวกนาย
เห็นเอง

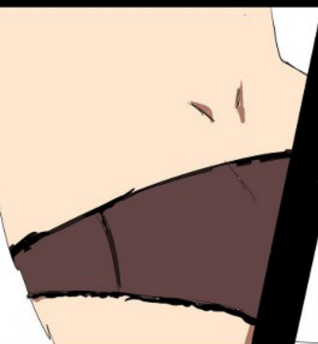
ชั้นจะให้เธอคนนั้นถ่ายรูปตัวเองใส่แต่ชุดชั้นในทำท่าเซ้กซี่ๆ
แล้วก็เอาปากกาเขียนตรงอกตัวเองว่า "รักแทนไทที่สุด" โอเคไหม?

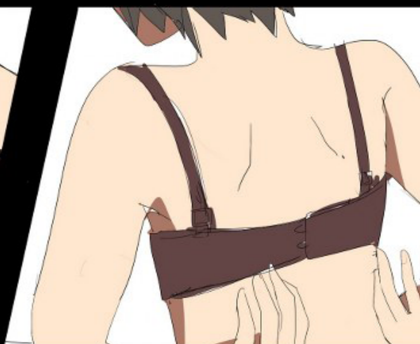
โม้สัส! งั้น! งั้นกูขอแบบสยิวๆเซกซี่ๆรูปนึงเด้!
จัดไปวัยรุ่น! เอกคลูซีฟสำหรับมึงโดยเฉพาะ!

เอาล่ะ
...
ล็อกเรียบร้อย

ผมมักจะแอบ
ทางบ้านซื้อ
เสื้อผ้าผู้หญิง
จากอินเทอร์เน็ต
อยู่บ่อยๆ
บางครั้ง
ผมก็คิดว่า
ตัวเองนั้น
โรคจิต
แปลกๆเหมือนกัน

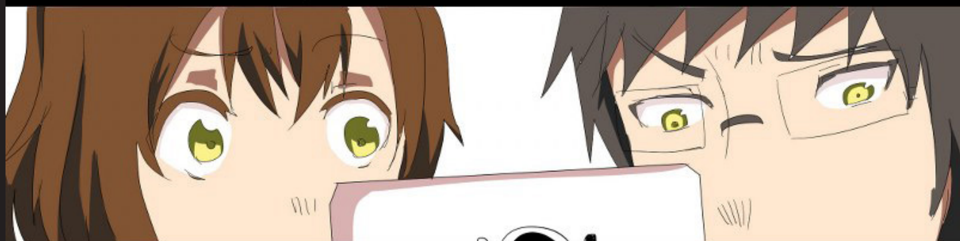

ถ้าคนรู้เข้า
ผมคงถูก
ตราหน้า
ว่าเป็น
“ไอ้โรคจิต”
อย่างแน่นอน

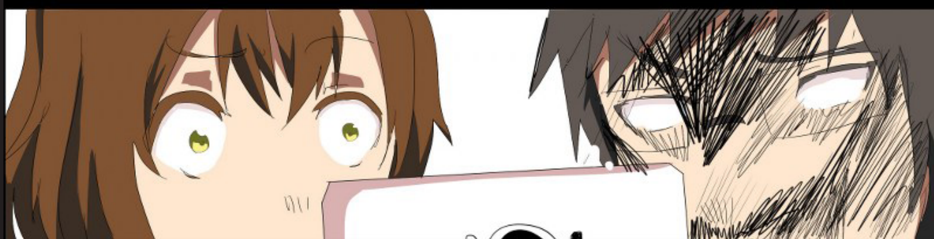

แต่ถึง
เป็นอย่างนั้น
ก็เถอะ
ก็มัน
รู้สึกสนุก
สุดๆไปเลย
นี่นา

เหลือแค่
เขียนงั้น
สิน้าา
ถ่ายไปให้
ยัยเมษา
ดูก่อน
ดีกว่า

เอ้! ยัยปลาทู ไอ้แบงค์!
อย่าเรียก ปลาทู สิยะ!
แทนไท ที่สุดในโลก
เป็นไงละ พวกมึง ทั้งสอง!!

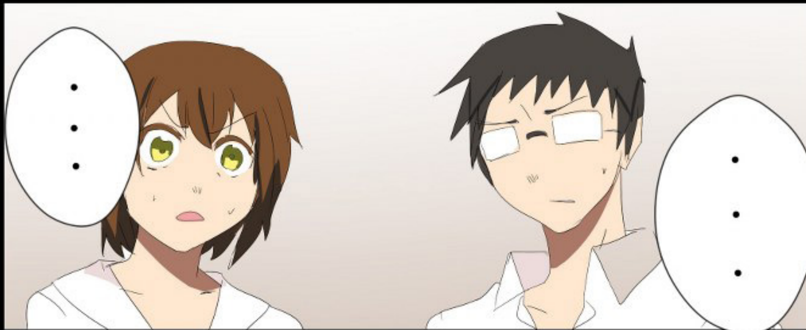

มึงทรยศกู แทนไท! เราคุยกันกี่รอบแล้ว เรื่องพวกนี้!!
มึงมันเลว! ไอ่เพื่อนชั่ว อย่ามาให้กูเห็นหน้ามึงอีก!!!!

นอกจากทำให้กูผิดหวังแล้ว ยังทำให้สุดที่รักของนายเสียใจอีก เลวซะไม่มี!!
แบงค์! มึงหยุด ไอ่สัส!!!! !!!!!

เอาเป็นว่า
ชั้นให้พวกนาย
ดูแค่นี้ละกัน
เพราะนี่นะ
มันคือความลับ
ของชั้น

ต่อจากนี้ไป
เรื่องราวของเธอ
คนนั้น
เราจะไม่พูด
ถึงอีก
ตกลงมั้ย?

ความลับ?
ความลับงั้นหรอ?

เธอคนนั้นเป็นใครกันแน่!
เราจะต้องรู้ให้ได้!!

ใสเจีย เสียใจ

ไม่มีใครรู้
ได้หรอก
ว่าผู้หญิง
คนนั้นเป็นใคร

ก็เพราะผู้หญิงคนนั้น
คือชั้นคนนี้
ยังไงล่ะ

ฮะฮะ
เกิดมาไม่เคย
รู้สึกชั่วร้ายอะไร
ขนาดนี้!

เท่ากับว่า
โลกใบนี้
มีผมกับเธอ
ที่รู้กันอยู่
สองคนเท่านั้น

MESA<3

แหมๆ แรงจังเล

สองคน
เท่านั้น

FAKE FLOWERS

คุยกันท้ายเรื่อง

Fake flowers คือเรื่องที่ประสบความสำเร็จที่สุดของผม ทั้งในแง่คำวิจารณ์และยอดผู้เข้าชม

ผมจำได้ดีว่าในวันแรกที่ลงเว็บประกวด การ์ตูนเรื่องนี้ของผมมียอดแชร์กว่า 3,000 แชร์ในเฟสบุค และยอดวิวในเว็บไซต์ทั้งเดือนรวมกว่าสองล้านครั้ง ผมได้เงินกินขนมนิดหน่อยจากทางเว็บไซต์

การ์ตูนเรื่องนี้คือเรื่องที่ผมรู้สึกถึงการปล่อยของอย่างแท้จริง ผมคิดอะไร ความอัดอั้น หรืออะไรที่คิดว่ามันจะสนุก ผมใส่เข้าไปเต็มที่ จนมีคนบอกว่างานของผม ขาดแค่ฉากสงคราม ก็ครบทุกแนวแล้ว ซึ่งมันก็ตรงตามนั้น

ขั้นตอนการทำงานการ์ตูนเรื่องนี้เป็นครั้งแรกที่ผมวาดติดต่อกัน นานถึง 7 สัปดาห์ซึ่งเป็นช่วงปิดเทอมใหญ่เพื่อขึ้นมัธยมปลาย ไม่ได้เร่งรีบหรืออะไรมากมายนัก คอนเซปต์ของการ์ตูนเรื่องนี้คือ secret love ความรักลับๆที่ไม่อาจบอกใครได้ มันเป็นการตีความ ตามชื่อเรื่อง“Fakeflowers” ซึ่งก็คือ “ดอกไม้ปลอม” ผ่านสามตัวละครหลักคือ “แทนไท”เด็กชายผู้มีความลับคือการแต่งหญิง “บุษบา”เด็กสาวที่มีปัญหาครอบครัว และ “แบงค์”โอตาคุที่ชื่นชอบผู้หญิงสองมิติ ผมแนะนำให้คุณอ่านเรื่องนี้ให้ถึงตอนสุดท้ายที่ผมเขียนในเพจ แล้วคุณจะเข้าใจที่ผมต้องการสื่อเพราะต่อจากนี้ผมจะสาธยายความตั้งใจทั้งหมดที่ผมมีต่อเรื่องนี้จนจบ

ผมเชื่อว่าเด็กทุกคนก็เหมือนดอกไม้ดอกหนึ่ง ที่ต่างต้องการความรัก ความรักนั้นมันมีหลายรูปแบบซึ่งมันนำไปสู่การเติบโตเป็นผู้ใหญ่ มันเป็นเหมือนการผลิบานของดอกไม้แต่เราไม่รู้ว่าดอกไม้นั้นมันจะเป็นดอกอะไร มันจะสวยงามหรือเปล่า และถ้ามันสวยงามจะสวยงามได้ขนาดไหน

เรื่องนี้ในช่วงวางแผนเป็นเรื่องในหัวที่โปรเจคต์ใหญ่มาก มันเป็นการ์ตูนแนวComing of age ที่ใช้เวลาเล่าผ่านการเติบโตของตัวละครที่กินเวลาหลายปี

“แทนไท” คือตัวแทนที่ชัดเจนที่สุด รวมทั้งเป็นตัวหลักคอนเซปต์ ”ดอกไม้ปลอม” โดยการแต่งหญิงของแทนไทนั้นคือการทำเพื่อเยียวยาตัวเอง มันคือความ”รักตัวเอง” เพราะได้สูญเสียเพื่อนรักที่แอบชอบสมัยเด็กไป ความรักของแทนไทนั้นปรากฎออกมาในรูปแบบที่บิดเบี้ยว เสมือนดอกไม้ปลอมที่ไม่มีทางสมบูรณ์ เป็นความรักปลอมๆที่เป็นไปไม่ได้ และมันก็เป็นความรักที่คละไปด้วยความเศร้าที่ไม่ถูกปกปิดเป็นความลับไม่อยากให้ใครรู้ ประเด็นหลักของแทนไทคือ”การเยียวยา” การก้าวผ่านเหตุการณ์ที่ทำให้ไม่สามารถเติบโตได้ ผมตั้งใจให้ตัวละครตัวนี้พบเจอกับปัญหาและจะถูกรักษาด้วย”ความรักที่เป็นของจริง”

“บุษบา” เป็นตัวละครที่ผมตั้งให้เป็นนางเอกของเรื่อง เธอเป็นนางเอกที่ชีวิตน่าสงสารพอตัว ค่อนข้างดาร์คจนดูฝืนบางครั้ง ในเวลาเรียนเธอดูเป็นนักเรียนใสซื่อแต่ลับหลังสายตาเธอก็มีความลับที่ไม่กล้าบอกใคร เธอมีปัญหากับพ่อเลี้ยง ดอกไม้ปลอมในเรื่องราวของเธอคือ”ครอบครัว” ประเด็นของเธอคือแม้ความรักที่เธอเห็นจะดูเหมือนเป็นดอกไม้ปลอมๆ มันจะทำให้เธอเติบโตขึ้นอย่างไร ตัวละครนี้ผมวางบทบาทให้เป็นตัวละครสู้ชีวิต หนักเอาเบาสู้ เน้นที่ประเด็นความสัมพันธ์และสังคมของคนที่รู้สึกว่าตัวขาดความรัก ความเอาใจใส่ ผมตั้งใจให้ตัวละครนี้เติบโตด้วยลำแข้งของตัวเอง เรียนรู้มากพอที่จะยอมรับตนเอง และเข้าใจว่าดอกไม้ปลอมกับดอกไม้จริงเส้นแบ่งของมันคืออะไร และจำเป็นจริงหรือกับการเติบโต

“แบงค์” เป็นตัวละครที่ชื่อเดียวกับผม อันที่จริงผมเป็นคนที่ใส่มุมมองของตัวเอง หรือ self insert เยอะพอมากในชิ้น แต่ไม่ใช่การที่ทำให้ตัวเองดูดีเลิศเลอ เพราะทุกครั้งที่ทำมันเป็นเหมือนการวิเคราะห์ตัวเองในมุมมองที่น่าสมเพชมากกว่า เขาเป็นเด็กที่มาตรฐานโอตาคุวัยรุ่นทั่วไปที่คุณพบเห็นได้

บทบาทของตัวละครตัวนี้คือเรื่องของความรักที่เป็นดอกไม้ปลอม คือ “ตัวละคร การ์ตูน อนิเมะ” ผมตั้งใจวางประเด็นของตัวละครตัวนี้คือการก้าวข้ามความโดดเดี่ยว การข้ามการหลบหนีและการปรับตัวกับโลกความจริง โดยปัญหาจะแก้ไขได้ด้วยการเลิกที่จะมองตั้งมาตราฐานว่า”ดอกไม้จริง”ที่ตนควรได้รับเป็นอย่างไร กล่าวคือบางครั้ง”อุดมคติ”ว่าสิ่งสวยงามต้องเป็นอย่างนี้อย่างนั้นอาจทำร้ายเราเสียเอง

ในท้ายที่สุดทั้งสามตัวละครต่างแยกย้ายไปใช้ชีวิตของตัวเอง และไม่ว่าแต่ละคนจะเป็นดอกไม้อะไร จะเติบโตด้วยความรักของจริงของปลอมก็แล้วแต่ ผลสุดท้ายคือทุกคนต่างโตมาแล้วเป็นดอกไม้ที่ไม่สมบูรณ์ ต่างคนต่างมีรอยช้ำบาดแผลในใจ แต่เพราะแบบนั้นดอกไม้ที่ไม่สมบูรณ์จึงดูเริงร่าด้วยกระแสแห่งชีวิต เพราะดอกไม้ที่สมบูรณ์แบบทุกอย่างนั้นจะมีเพียงก็แต่ดอกไม้ปลอมที่เป็นได้แค่ของเลียนแบบความสวยงามในอุดมคติเท่านั้น

ในเรื่องของคำวิจารณ์ ส่วนมากมักจะบอกว่าดำเนินเรื่องเร็ว ดาร์ค ไม่ค่อยต่อเนื่อง แต่ว่ามันก็มีคนอ่านอยู่จำพวกนึงที่ตีความเนื้อหา แล้วอธิบายให้คนอื่นฟัง เขาเข้าใจสิ่งที่ผมต้องการสื่อ และจุดนั้นเองผมถือว่ามันประสบความสำเร็จมากแล้ว

ผมกล้าพูดได้เลยว่าการ์ตูนเรื่องนี้คือเรื่องที่ผมรักที่สุดและเกลียดที่สุด มันเป็นเรื่องที่ผมรักเพราะผมใช้เวลาอยู่กับตัวเอง ทบทวนและคิดเรื่องราวลึกซึ้งอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน ส่วนที่ผมเกลียดคือผมมีปัญหาที่วาดมันไม่จบ และต่อให้อายุมากกว่านี้ผมก็ยังคิดไม่ออกว่าจะเล่าเรื่องราวในหัวออกมาได้ยังไง เพราะเรื่องนี้มันลึกซึ้งและกินใจผมมากขนาดที่เก็บมาคิดทุกวัน เป็นปัญหาที่คาใจผมจริงๆ ด้วยเหตุนี้จึงขอปิดท้ายซีรีส์นี้ด้วยประโยคที่ว่า

“ชีวิตที่ไม่มีปัญหาอะไรเลย ไม่ใช่ชีวิต”

-คนสำคัญของผม-

เนื่องจากเป็นการ์ตูนที่วาดช่วงปิดเทอม แล้ววาดเพราะความคึกคะนองล้วน การ์ตูนเรื่องนี้ผมใช้เวลาอยู่กับตัวเองซะมาก คนสำคัญในช่วงนี้ที่อยากพูดถึงจึงเป็นคนที่ได้อ่านผลงานในช่วงเวลานี้และก่อนหน้า

นาย ฮ. ตอนนั้นเป็นเด็กตัวเล็ก ยิ้มง่าย หัวเราะเก่ง ชอบอ่านการ์ตูนออนไลน์ ผมเอาการ์ตูนหลายเรื่องก่อนหน้านี้ของผมไปให้เขาอ่าน แต่เขาไม่ชอบ แล้วผมดันไปทำตัวส้นตีนปกป้องผลงานตัวเองอย่างงู้นอย่างงี้ โดยด่าว่าเขาเสียๆหายๆ คิดไปคิดมาผมจะทำแบบนั้นทำไมไม่รู้ ทั้งๆที่มันก็ห่วยจริงๆตามที่ นาย ฮ. ว่า ต้องขอโทษมา ณ ทีนี้ด้วยนะ เขาเป็นคนแรกๆที่ทำให้ผมตระหนักว่า ฝีมือของผมมันไม่ได้เลิศหรูอะไรขนาดนั้น

นาย ภ. คนนี้มีบทสำคัญมากช่วงหลังๆของเล่มนี้ เขาเป็นคนไม่กี่คนที่ชื่นชอบเรื่องนี้มากตั้งแต่วันแรกของการเผยแพร่งาน เพราะมันบ้าบอถูกใจเขาดี เขาเป็นคนที่ช่วยสนับสนุนเรื่องนี้เต็มที่ คุณจะเห็นชื่อของเขาปรากฎอยู่ในบางตอนของ Fakeflowers ด้วยนะ

ในท้ายที่สุด ผมตัดสินใจไม่วาดเรื่องนี้ต่อเพราะมันเป็นการ”ขยายความ” มากเกินไป เนื่องจากความตั้งใจแรกเริ่ม เรื่องนี้เป็นเพียงการ์ตูนส่งประกวดสั้นๆ แต่แล้วพอได้รับความนิยมมากผมจึงผันมันมาทำเป็นการ์ตูนยาว ซึ่งภายหลังพบว่ามันไม่สะดวกในการทำเท่าไหร่นัก และผมอยากจะทดลองอะไรใหม่ๆอีกที่ไม่ถูกตีกรอบด้วยเรื่องนี้ ท้ายสุด Fakeflowers จึงถูกลอยแพทิ้งไปด้วยความไม่เป็นระบบระเบียบของผมซะเอง

- 2017 -
I EAT ANT

หลังจากพักจาก Fakeflowers เพราะมีปัญหาเรื่องการเขียนต่อ ช่วงท้ายปีนั้นเองเว็บไซต์เดิมก็จัดประกวดในธีมวันฮาโลวีน “ผีประจำบ้าน” ซึ่งผมคิดอะไรไม่ออกเลยเพราะไม่เคยเขียนเรื่องผีๆมาก่อน ก็เลยใช้ลูกบ้าแผลงๆไป ผลคือได้รับการตอบรับดีมาก เป็นเอกลักษณ์อันนึงเลยทีเดียว งานชิ้นนี้ผมได้รับแรงบันดาลใจการใช้ลายเส้นตัวละครหลอนๆ และการวางอารมณ์จากเรื่อง serial experiments lain

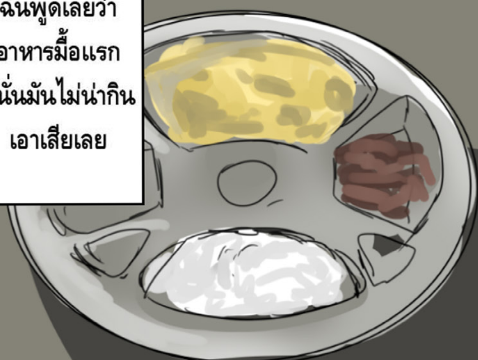
การทำงานในเรื่องนี้มีแรงบันดาลใจที่น่าพูดถึงอยู่หนึ่งอย่าง นี้คืองานช่วงที่ผมพึ่งขึ้นมัธยมปลายได้ไม่นาน ก็ลองนึกถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่พอมีเค้าโครงผีๆ ก็พอนึกถึงการไปเข้าค่ายลูกเสือ มันไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรโดยตรงหรอก ผมแค่นึกถึงเด็กผู้หญิงที่ผมเกริ่นไว้ตอนแรกๆ พอดีเธอเองก็ย้ายไปเรียนที่อื่น ก็เลยอยากวาดอะไรที่มันมีความเป็นชุดเนตรนารีออกมาหน่อย แล้วก็นึกได้ว่าค่ายลูกเสือเนี่ยมันก็มีปัญหากับเรื่องเด็กกินข้าวไม่หมด ทิ้งขว้าง ๆ ก็เลยใส่มา แล้วที่เหลือก็บรรเลงด้วยความเพลิดเพลิน

สวัสดี

ฉันชื่อมีนา

ฉันพูดเลยว่า
อาหารมื้อแรก
ที่นั่นมันไม่น่ากิน
เอาเสียเลย

เธอจะไปไหน
มีนา!
อีกแล้วรึไง?
จริงๆเลยนะ
เธอเนี่ย

แต่ในเมื่อ
ต้องกินให้หมด
ฉันก็มีวิธี
ของฉัน

เพื่อไม่ต้อง
ถูกทำโทษ
ฉันมักจะ
อมอาหาร
แล้วคายทิ้งบ่อยๆ

นั่นเป็นวิธี
ที่ฉันใช้มาตลอด
ไม่นานนัก
ฉันก็กลับ
มาฝืนกินต่อ

แต่ทว่า

ฉันได้กินมด
เข้าไปซะแล้ว

มีใครจะเห็นไหมนะ?

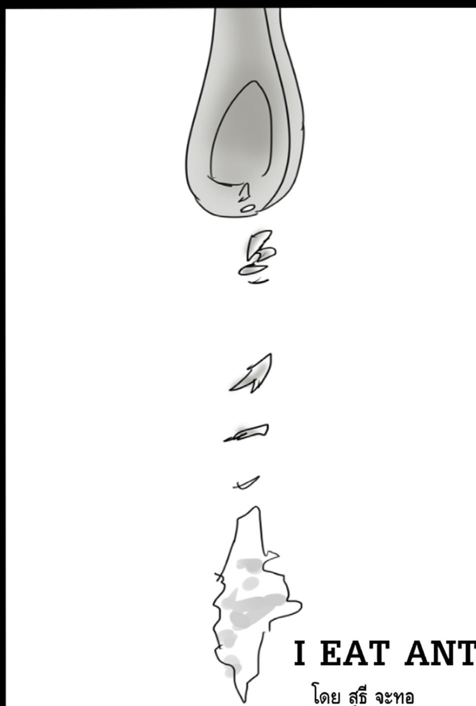

ถ้าฉัน
จะทิ้งมันลงตรงนี้?

งั้นทิ้งเลยละกัน

เธอคนนี้
ชื่อชมพู่
เป็นเพื่อนสนิท
ของฉันเอง

และนั้น
คือจุดเริ่มต้น

ของบทเรียน
อันสำคัญ
ที่ฉันไม่ได้
คาดคิดไว้

นี่.. มีนา... ตื่นอยู่หรือเปล่า?
โอ๊ะ! ยังอยู่นี่

คือ.. ช่วยไปห้องน้ำเป็นเพื่อนหน่อยสิ
นะ.. ขอร้องล่ะ

ขอบใจๆ ถ้าไม่เข้าก็รอตรงนั้นแหละ
รอหน่อยนะ

ฉันกำลัง
ล้างมือ
รอชมพู่อยู่

แต่เหมือนว่า
ฉันได้ยินเสียง
อะไรบางอย่าง

ข้างหลังฉัน? มันคืออะไร

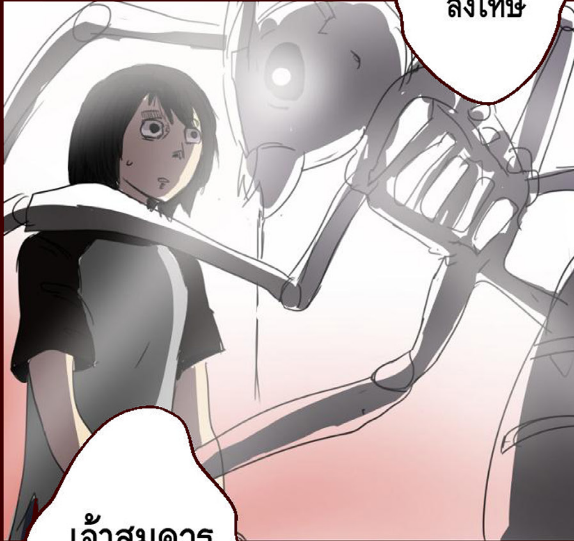

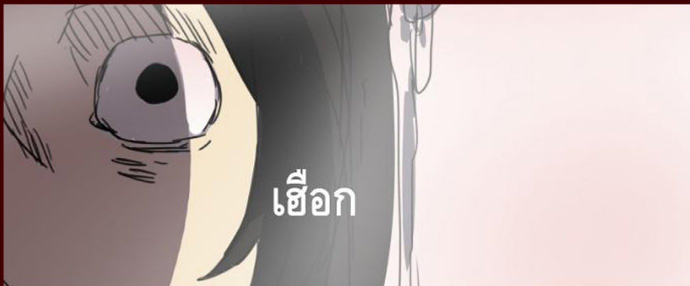
.....
เธอทำให้ฉัน
กลัวนะเนี่ย
รู้รึเปล่า

ถามอะไรก็
ตอบหน่อยสิจ๊ะ

ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึก
และนอนไม่หลับอีกเลย

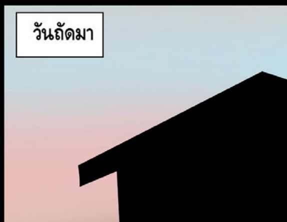
มัน..
คืออะไร
กันแน่นะ

และแล้ว คืนนั้น
ก็ได้ผ่านไป

อะ..เอ่อมีนา
นี่เธอกลัวผี
ขนาดนั้นเลยหรอ
?

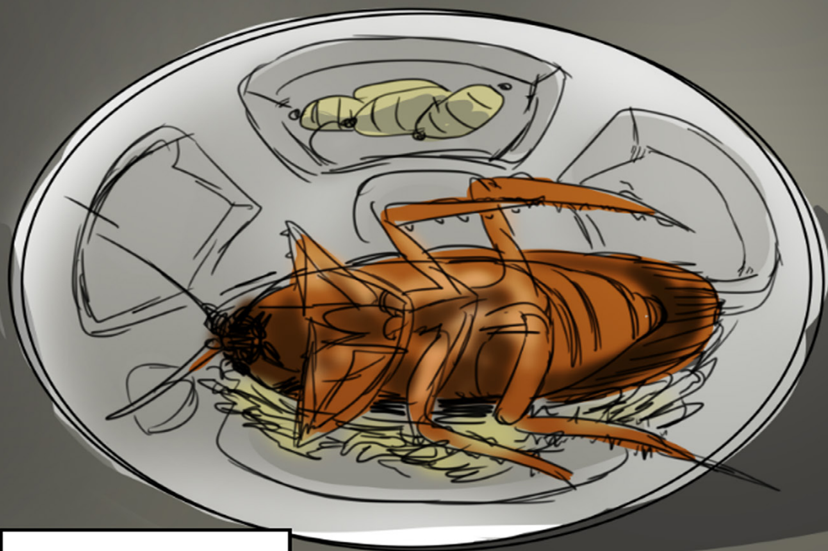

มีใคร
กำลังแกล้งฉัน
หรือเปล่า?

นี่มัน..
เรื่องบ้า
อะไรกัน?

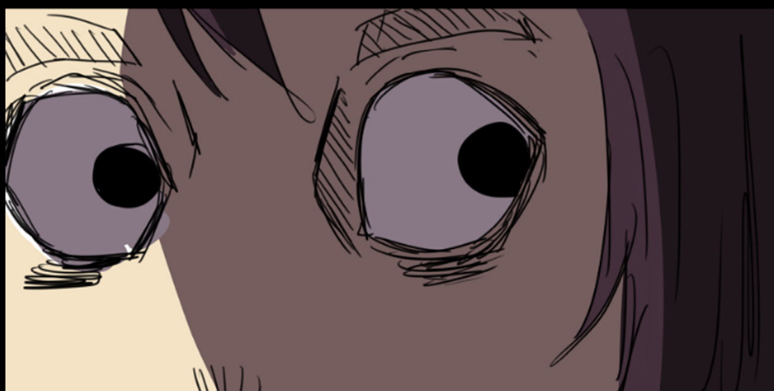

งั้นฉัน
กินก่อน
แล้วน้าา
อ้ามมม

แหวะ..

นี่..
ยัยตาค้าง
เธอไม่กินใช่ไหม?

งั้นฉันขอ
ละกันนะ

ฉันยินดี เธอเอาไปทั้งถาดเลยก็ได้นะ..

มันเกิดอะไร ขึ้นฉันเอง ก็ไม่รู้

แต่ว่า พอรู้ตัว อีกที

ทุกคน
ก็กลายเป็น
มดไปซะแล้ว

แม้แต่สุนัข
ที่ค่าย
ก็กลายเป็นมด
ไปด้วย

ฉันควร..
ทำตัวยังไงดี

ฉันลองคิด
หาเหตุผล
ที่ทำให้เกิด
เรื่องนี้ขึ้น

ฉันว่าฉันต้องบ้า
บ้า... ไปแล้วแน่ๆ

แต่ก็ยัง
ไม่เข้าใจ
อะไรซักนิด

ฉันต้อง
บ้าแน่ๆ

มื้อนี้
พวกคุณทุกคน
ต้องทำ
อาหารเอง!
มีใครมี
คำถาม
ไหม?
งั้นเริ่ม
เลยละกัน!

พวกเขาทำ
อะไรกันอยู่?
นี่มันไม่ใช่
ไม่ใช่แล้ว

หลบ
หน่อยค่า

มันไม่ใช่
เรื่องแล้ว

ขอทาง
ด้วยค่า

เอาจริงดิ ?

ห้ะ ? นี่เอาจริง ใช่ไหม

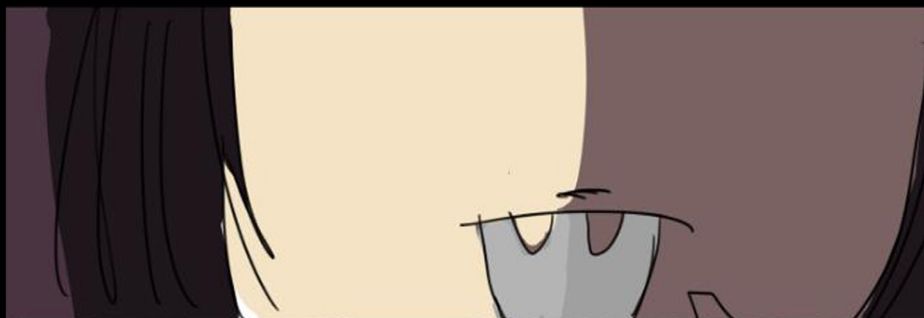

กินเลย มีนา!
ลองกิน ดูสิ มีนา!
กินเลย มีนา!

กินเข้าไป เลยซี่มีนา!

เขาตายให้เธอ ตายให้เธอแล้ว! เธอต้องกินเขานะ !!

อย่าปฏิเสธ เขาซี่! เขาอร่อยสุดๆ ไปเลยนะ

ข้าวทุกจาน..
อาหารทุกอย่าง

แหวะ!!
แหวะ!!!

อย่ากินทิ้งขว้าง

เป็นของมีค่า

ผู้คนอดอยาก มีมากนักหนา

สงสารบรรดาเด็กตาดำๆ

หลังจากนั้น
ฉันก็ตื่นขึ้นมา
และทุกอย่าง
เป็นปรกติ

เหตุการณ์
ประหลาดครั้งนี้
ทำให้ฉันได้รับ
บทเรียนอันแสน
ยิ่งใหญ่

จบ.

คุยกันท้ายเรื่อง

เรื่องนี้มีความเป็นเอกลักษณ์ของผมมากด้วยความบ้าบอไปอีกขั้น เป็นความซีเรียสที่เหมือนจะน่ากลัว แต่มันตลก แล้วก็ยังดู”น่าพิสดารใจ” ทุกวันนี้ผมยังล้อเล่นกับเพื่อนตัวเองเรื่องผีมดกันอยู่เลย นอกจากนี้เรื่องนี้ยังใส่ความขยะแขยงที่เป็นการทดลองใหม่ๆของผม แล้วก็แนวทางการเล่าเรื่องที่เป็นตอนเดียวจบอีกด้วย ถือว่าเป็นเรื่องที่ผมพอใจมากๆ สำหรับการทดลองครั้งนี้

ในเรื่องผลตอบรับ นี่เป็นเรื่องที่ได้รับการคอมเม้นมากที่สุดในแง่ของความบ้าบอ และดูไม่มีพิษมีภัยอะไร เรื่องนี้ผมไม่ได้ใส่แนวคิดอะไรในเรื่องเลย เอาแค่จะบรรเลงความบ้าเท่านั้น อีกเรื่องหนึ่ง เรื่องนี้ผมเขียนในเวลาที่จำกัดมากเพียงแค่อาทิตย์กว่าๆ เรื่องจึงสดใหม่เพราะผมแทบจะวาดหน้าต่อหน้าแล้วก็ไม่ได้คิดตอนจบไว้เลย ผลคือมันก็เป็นเหมือนการขึ้นรถไฟเหาะที่แปลกดี ไม่รู้จะเจออะไรทั้งคนวาดและคนอ่าน และมันก็เป็นหนึ่งในเรื่องที่ผมต้องเขียนให้เสร็จทันเดดไลน์การประกวด

อีกประเด็นหนึ่งที่น่าพูดถึง คือการตอบรับจากเพื่อนที่โรงเรียน เพราะนี้คือการ์ตูนเรื่องแรกที่ผมให้เพื่อนที่รู้จักกันห่างๆอ่าน [เพราะผมค่อนข้างมั่นใจว่ามันเข้าถึงง่าย] โดยผลตอบรับนั้นเชิงบวกมาก เขาบอกว่า มันบ้าดีและน่ากลัวดี บางคนถึงกับบอกว่าวาดฉากแมลงสาบได้แหยงถูกใจมาก แต่คำหลักๆที่สำคัญคือ “คิดได้ไงวะ”

-คนสำคัญของผม-

ในเวลานี้ ผมได้ขึ้นชั้นมัธยมปลายแล้วตามที่กล่าวข้างต้น ก็มีคนที่โดดเด่นเข้ามาในชีวิตผมหลายคน โดยหลักๆคือ นาย โฟ. นาย ภ. นาย บ. นาย ธ. นาย ด. โดยผมขอเกริ่นชีวประวัติคร่าวๆก่อน

นาย โฟ. เขาเป็นคนรูปร่างเพรียวสูง เป็นคนชิวๆ ใครมาตามไหนเขาก็ไปตามนั้น เรียกได้ว่าเป็นคนที่เป็นผู้ตามได้ดีมากที่เดียว ช่วงเวลามัธยมผมได้รับเลือกเป็นหัวหน้าห้องอยู่บ่อยครั้งและเขาก็เป็นคนที่ช่วยเหลือผมตลอดได้ทุกเรื่อง เรียกได้ว่าเป็นเพื่อนที่สำคัญกับผมมากในแง่ของการดำรงชีวิตร่วมกับคนในสังคม เพราะเขานี่แหละคือคนที่เหมือนเป็นกระจกส่องตัวตนให้ผมได้ตระหนักหลายครั้งถึงทางเลือกในการกระทำ ว่าการกระทำไม่ได้มีแค่ดำหรือขาว แต่มันมีระหว่างกลางที่เราสามารถปล่อยไม่ให้มันครอบงำเราไปทั้งหมดได้ เขาคนนี้แหละคือคนที่ทำให้ผมได้ตระหนักว่า ชีวิตคนเราไม่ต้องเครียดอะไรขนาดนั้นก็ได้มั้ง ผมจำได้ดีมีเหตุการณ์ช่วงมัธยมที่ผมหัวเสียเพราะงานกลุ่ม ผมค่อนข้างเป็นคนจริงจังกับการเรียนจนมีการกระทบกระทั่งกับเพื่อนอยู่บ่อยครั้ง หรือจนเกือบจะซัดหน้ากับครูผู้สอนเพราะพูดจาไม่เข้าหู แต่เขานี่แหละคือตัวที่ทำให้ผมใจเย็นลงได้ คอยมาเตือนให้ผมรู้ทันอารมณ์ตัวเอง ในด้านอารมณ์นั้นหากผมเป็นหยินเขาก็คงเป็นหยาง เป็นด้านที่ตรงข้ามกันแต่เหมือนมีจุดร่วมบางอย่างที่ก่อให้เกิดความสวยงามของมนุษย์ เพราะมนุษย์จะเป็นคนทั้งบ้าดีเดือดและไม่เอาอะไรเลยไม่ได้ ความสัมพันธ์ของเขากับผมเป็นมิตรภาพที่ข้ามขั้วแต่สอดคล้อง ที่ทำให้เขากลายเป็นเพื่อนสนิทของผมที่สุดคนหนึ่ง แต่อย่างไรเสียในช่วงแรก โฟ.ไม่ได้มีส่วนร่วมกับงานการ์ตูนของผมมากนัก แต่เขาเป็นคนแรกที่ผมจะ goto ให้อ่านงานที่เสร็จแล้วก่อนใครเสมอ เพราะเขาเป็นคนไม่กี่คนที่เข้าใจความ abstract ในงานหลายงานที่ผมจะสื่อ และเข้าใจการรับมือกับอารมณ์จริงจังของผมได้ดีทีเดียว

นาย ภ. เขาเป็นคนรูปร่างเล็ก ท่าทางกวนส้นตีน เขาเป็นคนไม่กี่คนที่มีเซนส์ด้านมุขตลกใกล้เคียงกับผม อะไรที่บ้าๆบอๆ จะถูกใจเขามากเป็นพิเศษ นาย ภ.นั้นก็เหมือนวัยรุ่นมัธยมที่ชื่นชอบการ์ตูนและเกมทั่วไป แต่เขามีความสามารถที่เป็นคนเฟรนด์ลี่และทักษะการพูดไหลลื่นตามน้ำ เขาจึงเป็นคนที่สะดวกสบายใจเวลาที่ใครก็ตามอยู่ร่วมด้วย เขาเป็นคนที่เรียกได้ว่าค่อนข้างชิวๆ ไม่ซีเรียสอะไรนัก แต่ก็มีความตระหนักรู้ในหน้าที่ที่รับผิดชอบและความสำคัญของเหตุและผลการกระทำพอสมควร ผมกับเขาสนิทกันมากเพราะความสนใจของเราใกล้เคียงกัน มีหลายครั้งที่ผมกับเขาคุยกันเรื่องพลอตการ์ตูนบ้าๆบออยู่บ่อย ซึ่งมันเป็นช่วงเวลาที่สนุกและเปิดโอกาสให้ความคิดสร้างสรรค์เกิดขึ้น พวกเราเล่นเดียวกันบ่อยที่โรงเรียน พูดคุยพูดจาปรัชญาดั่งวัยรุ่นเห่อหมอย เขาเป็นคนที่คุยได้สนุกมากเพราะมีมุมมองชีวิตที่น่าสนใจซึ่งมีความเป็นปัจเจกชน แล้วแต่จะคิดชีวิตมันคนละแบบอยู่พอตัว

นาย บ หนุ่มตัวกลางๆ น้ำหนักสวิง อ้วน อวบ อยู่ปีสองปี เขาเป็นคนต้นตำรับ”ช่างแม่ง กูไม่แคร์” เด็กมีปัญหาตามหนังวัยรุ่นวุ่นวายเปี๊ยบ เขาชอบเพลงร็อคแอนด์โรล เล่นกีต้าร์เป็นงานอดิเรก ดูหนังและแต่งนิยายวาดรูปบ้าง คนนี้แหละคือคนที่แชร์จิตวิญญาณงานอดิเรกของผมอย่างแท้จริง เป็นคนที่รสนิยมความบันเทิงใกล้เคียงกัน เพียงแต่เขาไมได้เบนไปทางการ์ตูนมากนัก เขาเป็นคนที่คุยได้ทุกเรื่องทุกเวลากับผมอีกหนึ่งคน แล้วพอเวลาเขาพูดอะไรที่ถูกใจเขาแล้ว เขาพูดแม่งไม่หยุด เป็นคนที่อยู่ด้วยแล้วเฮฮามากๆ เขาคือแฟนตัวยงของ Oasis และ Loso ก็เป็นอีกคนที่ผมปรึกษาเรื่องการ์ตูนและขอความช่วยเหลือได้ทุกเรื่อง

นาย ธ. อันที่จริง นายคนนี้ผมสนิทมากช่วงมัธยมต้น เขาเปรียบเสมือนเพื่อน”ลูกผู้ชาย” เราเริ่มสนิทกันมากขึ้นหลังจากที่มีเรื่องทะเลาะกันเล็กๆด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องจนมีชกต่อยกันเล็กน้อย เขาเป็นคนที่สุดคูลในด้านที่เป็นผู้ชายอันเป็นที่ถูกใจสาวแรกแย้ม เขาชอบเล่นกีฬา ท่าทางกระฉับกระเฉง เป็นอีกคนที่”ช่างแม่ง กูไม่แคร์” อยู่พอตัว แต่ลึกๆเป็นคนอ่อนโยนเซนซิทีฟพอสมควร เขาคนนี้ไม่ได้มีส่วนทางการ์ตูนโดยตรง แต่การดำรงอยู่ของเขาทำให้ผมออกแบบคาแรคเตอร์จากเขาบ่อยอยู่พอสมควรเลย ก็เป็นอีกคนที่คุยได้ทุกเรื่องการ์ตูนบ้างอะไรบ้าง เขานี่แหละคือร่างอุดมคติของ”พระเอกการ์ตูนวัยรุ่นที่เป็นสายกูไม่แคร์ กูเท่ แต่จริงๆแล้วก็แคร์นะ”อะไรทำนองนั้น

เพื่อนคนสำคัญของผมในช่วง มัธยมปลาย นี้ เรียกได้ว่าเหนียวแน่น อันที่จริงยังมีเพื่อนอีกกลุ่มนึงที่สนิทกันในด้านของการใช้ชีวิตที่โรงเรียน จึงจะขอกล่าวขอบคุณเพื่อนดังกล่าวในท้ายเล่มต่อไป

คนสำคัญในชีวิตผมที่กล่าวมา จะมีบทบาทสำคัญมากในส่วนเรื่องราวต่อๆไป โดยคุณจะสังเกตว่าในที่นี้ ผมยังไม่ได้อธิบายถึง นาย ด. เพราะบทต่อไปเขาคือพระเอกของเรื่องที่อยู่อีกหน้าหนึ่งของกระดาษนั่นเอง

“ชีวิตคนเรามันจะอะไรขนาดนั้นวะ”

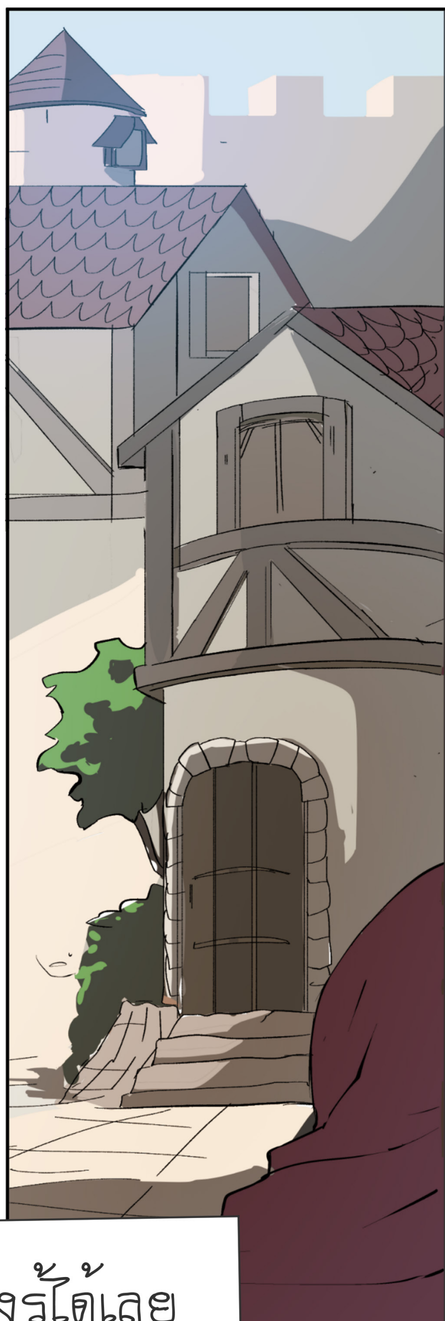
- 2018 -
ของขวัญจากจอมโจร

ด้วยตัวชิ้นงานเอง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผมไม่ชอบที่สุดในงานที่เขียนมา เพราะมันเต็มไปด้วยความอ่อนฝีมือ ความไม่เรียบร้อย ความเละเทะและไม่เป็นงานเป็นการ แต่ในความห่วยแตกที่ว่า กระบวนการทำงานชิ้นนี้คือกระบวนการทำงานที่ผมมีความสุขที่สุด และเป็นความทรงจำที่ผมประทับใจที่สุดเท่าที่ได้วาดการ์ตูนมา ผมจะไม่ลืมมัน

เพราะการทำงานชิ้นนี้ ทำให้ผมได้รู้ซึ้งถึงคำว่า “ทำตามฝัน” ทั้งงานชิ้นนี้เป็นแหล่งรวมเสี้ยวเล็กๆของความฝัน ที่หลายคนช่วยกันสร้างขึ้นมา มันมีคุณค่ามากในตัวของมันเองมาก

ไม่ว่าใคร
ก็มีสิ่งที่เรียกว่า
"สิ่งที่อยาก
ทำก่อนตาย"

เป็นสิ่งที่
แม้จะลืม
หรือแม้ล้มเลิก
แม้จะผิดพลาด
จนไม่กล้าทำให้สำเร็จ

ทุกคนก็หวังไว้
ลึกๆว่าซักวันหนึ่ง
มันก็คง
ได้ตามที่ต้องการ

จะทำด้วยตัวเอง
หรือความช่วยเหลือ
จากคนอื่น
แต่คำถามคือ
เราจะทำได้ยังไง?

ไม่รู้
,ใช่ เราไม่มีทางรู้

ไม่มีทางรู้ได้เลย

จากมุมมอง
คนทั่วไป
เธอคือเด็กผู้หญิง
ธรรมดาๆ
ในยุคสมัยเช่นนี้
แค่มีที่พัก
และไม่ถูกรุกราน
ก็นับว่าโชคดีมากแล้ว

ครอบครัวของเธอ
ก็เป็นดั่งเช่น
ชาวบ้านทั่วไป

เพราะไม่ได้มี
ทรัพย์สินมากนัก
เธอจึงอยาก
ให้ครอบครัวได้
สัมผัสถึง
ความสบายบ้าง

อยู่ดีๆก็บุกเข้าบ้านเธอเฉยเลย!

ของขวัญจากจอมโจร

เรื่องและภาพ : สุธี จะทอ

STAFF:

Donzainw

SPECIAL THANKS

Poonyapat

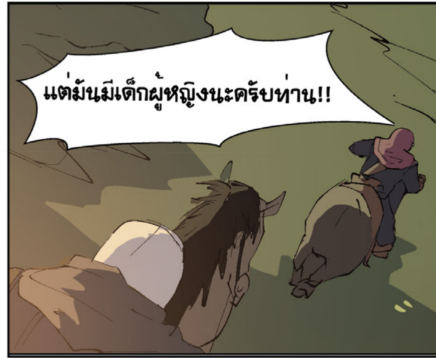
RattanaQ

ไอ่จอมโจรมันอยู่นั่น
ตามมันไปเร็ว!!
ยิงมันเลยเซ่ โทมัส!!

แต่มันมีเด็กผู้หญิงนะครับท่าน!!

จะทำอะไรก็ทำเถอะ ก่อนที่มันจะหนีไปได้!
เร็วๆสิวะ!
ถ้าฆ่ามันได้พวกเรารวยเละแน่!

ฟิ้ว

โทมัส!!!

ทิ้งโหมัสไว้ก่อน!!!
ยิงซักทีซิวะ!รออะไรอยู่เล่า!!

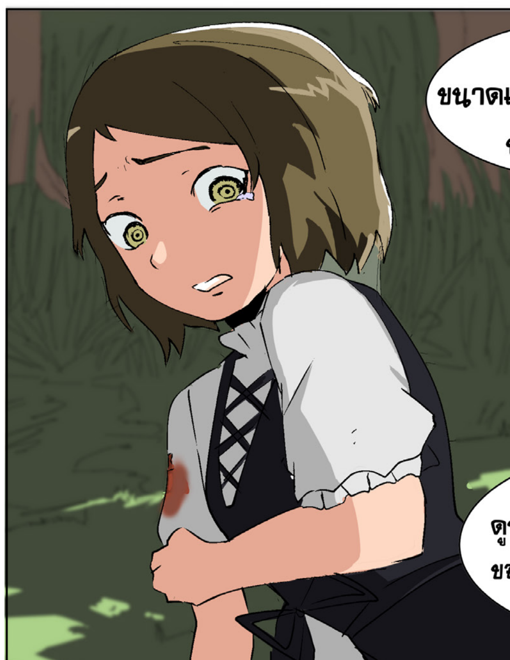

โธ่โว้ย!!ยิงให้มันแม่นๆหน่อยสิวะ!!
ยิงเข้าไป อย่าหยุด!!!

ตรงไป!!มันไม่ได้อยู่แถวนี้!!
มันหายไปได้ยังไงวะ!?
รู้ตัวอีกที เธอก็ถูกคนที่พวกทหารเรียกว่า"จอมโจร" ลักพาตัวมาซะแล้ว

ออกไป!
และเรื่องราวก็ได้เริ่มต้นและสิ้นสุดลงตรงนี้
นังหนู หันมานี่หน่อย

ขนาดเอาเด็กผู้หญิงมาด้วย พวกมันยังกล้า
ดูท่าจะหิวเงินสุดๆไปเลยนะนั่น ขอโทษทีละกัน ที่พามาเกี่ยว

ข้างหลังเจ้า จะมีแม่น้ำสายเล็กๆ สายหนึ่งอยู่
เดินตามทางไป เดี๋ยวก็ถึงเมือง ที่เจ้ามาเอง

"ช่วยข้าด้วย"

ถ้าจะโกรธก็ไปโกรธพวกมันละกัน ดันมาใช้พิษที่แรงขนาดนี้

ข้าเองก็ต้องรีบกลับ ไม่งั้นไม่รอดแน่

.....

ยาถอนพิษ ข้าก็พอมีอยู่หรอก

แต่เด็กอย่างเจ้า คงไม่รับไม่ไหว

เดี๋ยวให้กินยานี่เข้าไปแทนละกัน ผลลัพธ์ไม่ต่างกันหรอก

คิดซะว่าเป็น...

ของขวัญจากข้า
ก็แล้วกัน

“ข้าอยู่ที่ไหน?”

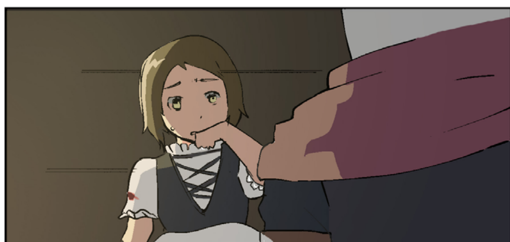
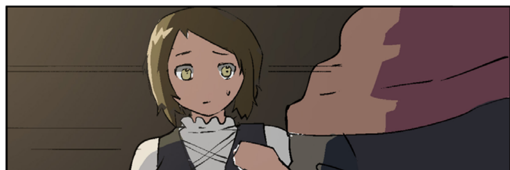
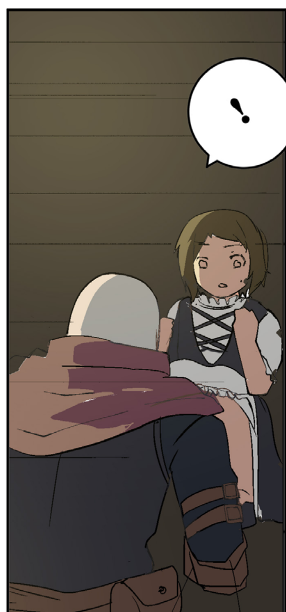

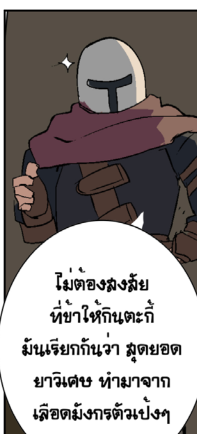

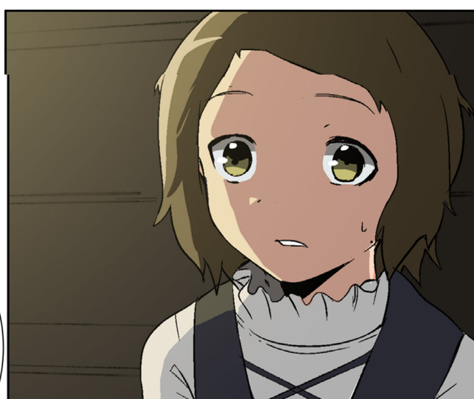

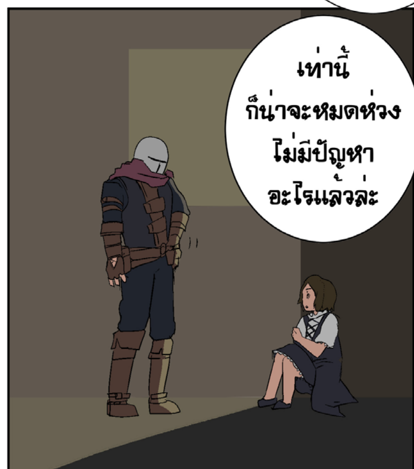
"หาย..หายเจ็บ จู่ๆก็หายเฉยเลย"

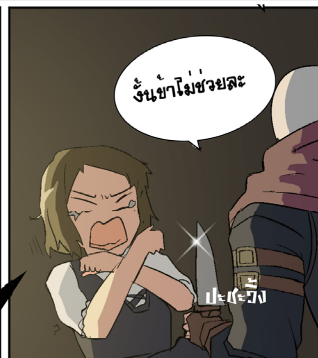

"ทำไม.. ทำไมถึงช่วยข้าด้วยล่ะ?"

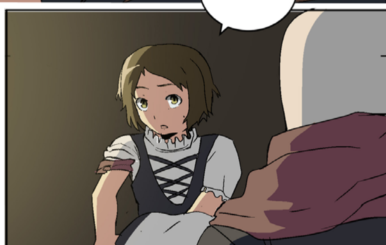

"แว้กกก!! ข้าขอโทษที่ถาม อย่าฆ่าข้าเลย!!!"

"แล้ว ได้ยินว่าคุณก็ถูกยิงมานี่
ได้ใช้ให้ตัวเองหรือยังคะ.."

อ๋อ เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงไปหรอก
ไอ่ยานั่นข้าน่าจะมีอีกอัน

อ้าว?

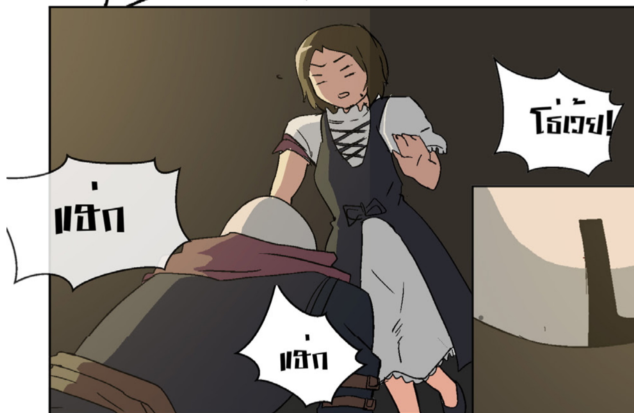

ว้ากกกกกกกกกก!!!

มันหาย
ไปไหน
ฟะเนี่ย
ตายแน่
ตรู
อ้ากกกกก

คะ.. ความรู้สึกนี่มัน!!

พรูดดด

แฮ่ก
แฮ่ก
โธ่เว้ย!

ไอ้บ้าเอ๊ย!

นี่มัน...อะไรกัน

ดูเหมือนข้าจะ
ไม่รอดแล้วล่ะ

อ่ะอ่ะ

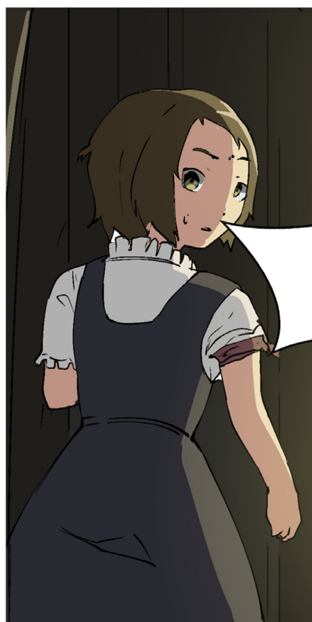

อ่ะอ่ะ

อย่างน้อย..
ก่อนตาย

ข้าก็ได้ทำเรื่องดีๆ
เหมือนคนอื่นเขาเหมือนกัน
...

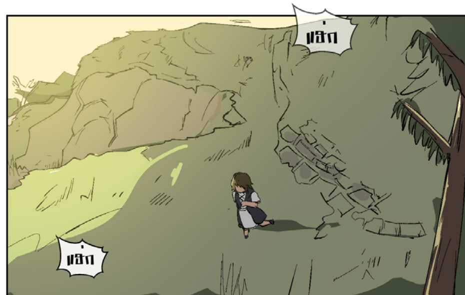

กลับ ไป ซะ
แล้วก็อย่า บอก ใครนะ...

บาย
เดี๋ยว!! ข้ายังพูด ไม่จบเลย!!
ข้าอุส่าต์ ช่วยเจ้านะ!!
อย่าเพิ่งไป

อย่าบอก ใครก็ตาม เรื่องที่ข้า ช่วยเจ้า
บอกพวกเขาว่า เจ้าได้ใช้มีดเล่มนี้
สู้กับข้า แล้วหนีรอดมาได้!

ช่วยบ้าอะไร! ก็เขานี่แหละตัวต้นเหตุ
เขาเป็นโจร!!
ไม่ใช่เรื่องที่ข้าต้องสน!!

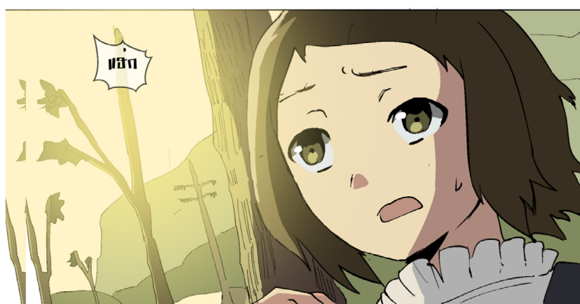
โชคดี
.....

ช่วยด้วย ใครก็ได้
มาช่วยข้าที!

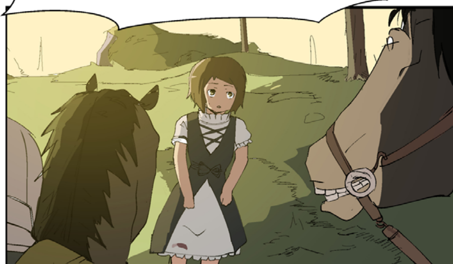

บ้าน...
แม่...
ไปที่ไหน
ข้าต้องไปที่ไหน?

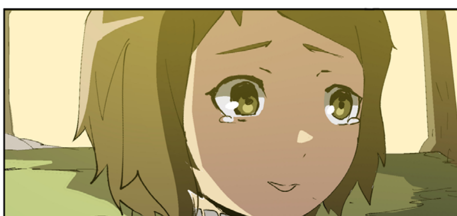

นี่มันเด็กคนนั้นนี่นา..รอดมาได้หรอ?

ว่าไงนะ ?! เจ้าจอมโจรนั่นตายแล้ว!

อย่าบอกนะว่า
เจ้าเป็นคนทำหรอกรึ!?

มีรอยมีดแทง
แต่ยังไม่ตาย

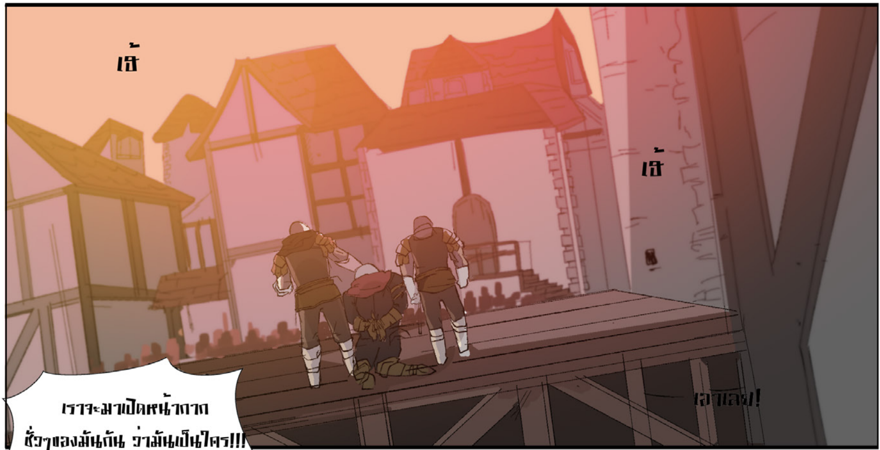

เจ้าจอมโจร
ที่เราตามล่ามานาน
ถูกเด็กผู้หญิงคนนึง
จัดการเนี่ยนะ?

พวกเรารวยแล้ว วู้วววว!!!

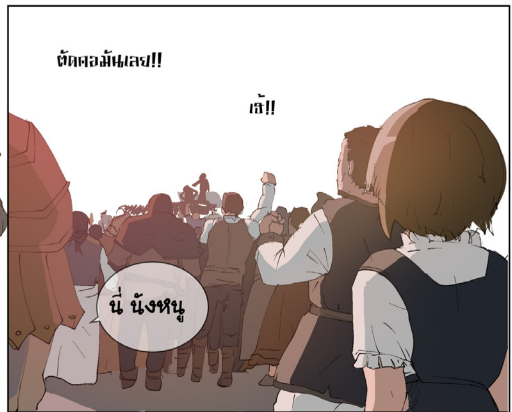
เยี่ยมจริงๆ!
เลยโว้ย!!

ถ้าไม่มีเจ้า เราคงตามหาจอมโจรนั่นไม่ได้
เก่งมากจริงๆ นังหนู

เอาล่ะ กลับกันเถอะ

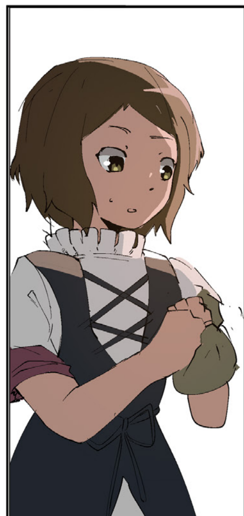

เฮ้
เฮ้
เอาเลย!
เราจะมาเปิดหน้ากาก
ชั่วๆของมันกัน ว่ามันเป็นใคร!!!

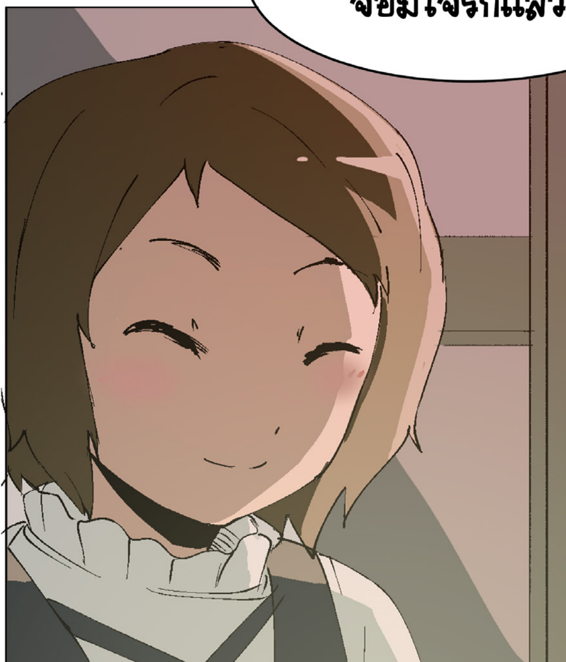

ตัดคอมันเลย!!
เฮ้!!
นี่ นังหนู

อ่ะ นี่
เงินค่าหัวของมัน
พวกข้าแบ่งให้
?
พวกข้าต้องขอ
ขอบคุณเจ้าจริงๆ

...

แหม่
ก็เหมาะสมแล้ว
รับไปเถอะน่า

ถ้ายังรู้สึกไม่ดี
ก็ให้คิดว่าซะเป็น
"ของขวัญจาก
จอมโจรก็แล้วกัน"

แม่! ดูซิ
ไม่อยากเชื่อเลย
ว่าจะได้เงินมามากขนาดนี้!

ได้เงินมาจากไหน?
เอาน่าแม่ อย่าไปสนเลย!

ยังไงข้าก็กลับมาแล้ว

เราคงสบายไปอีกพักใหญ่ๆแล้วล่ะ!

ไอ่บ้าเอ้ย

แต่แม่หนูนี่เป็นแค่
ลูกชาวบ้านจนๆ พวกเราคง
ไม่ต้องแก้ตัวอะไรหรอกมั้ง

ก็บอกว่าไอ่โจรนั้นเป็นคนฆ่า
ก็ได้นี่

อย่าคิดมากน่า
แม่หนูนี่ดันโชคร้ายเอง
ต่างหากเล่า!

คุยกันท้ายเรื่อง

นี่คือเรื่องที่หลายคนต่างให้เสียงเดียวกันว่า เป็นเรื่องที่ห่วยที่สุดเท่าที่สุธีเคยวาดมา นี่คือเรื่องที่มีปัญหามากที่สุด มันแสดงให้เห็นถึงความ โหล่ยโท่ย สะเปะสะปะ ไม่มีความคิดวางแผนจัดการอย่างเป็นระบบอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ในการทำงานของชิ้นนี้ โจทย์แรกที่ผมอยากทำคือ อยากจะวาดเป็นการ tribute แก่การ์ตูน berserk ซึ่งเป็นการ์ตูนเรื่องโปรดของผม ผมจึงหยิบฉาก เซตติ้ง และอะไรหลายๆอย่างมาใช้ อีกทั้งอยากพัฒนางานภาพให้เหนือไปอีกขั้นจากเมื่อก่อน เรื่องนี้จึงเป็นโปรเจคที่ทะเยอทะยานมากๆ มากซะจนนึกไม่ถึงเลยว่าผลท้ายสุดจะเป็นผลงานที่น่าผิดหวังขนาดนี้

-คนสำคัญของผม-

ผมมีเพื่อนอยู่คนนึงที่ผมมักจะอธิบายไอเดีย บ้าบอ ให้เขาฟังตลอดช่วงมัธยมปลาย เขาชื่อ” ด. ” ด. เป็นเด็กเงียบๆ ติดการ์ตูนแล้วก็ไม่ค่อยพูดจาอะไรกับใคร เขาส่วนสูงกลางๆ ใส่แว่น นิ่งๆ เขาเป็นเพื่อนสนิทของผมที่ผมพูดอะไรบ้าๆ ให้ฟังตลอดทั้งวันทั้งคืน โดยที่มันตั้งใจฟังจนไม่ตอบซักคำ[หรือมันไม่ได้แคร์ก็ไม่รู้]

ด. ไม่ค่อยตื่นเต้นกับชีวิตตัวเองมากนัก ถ้าคุณพอนึกภาพคนนิ่งๆที่ไม่แคร์สายตาคนอื่นได้ นั่นแหละคือเขา ด. เป็นวัยรุ่นที่ไม่อยากเรียนก็โดดเรียนเดินออกจากโรงเรียน ไปเดินห้างคนเดียวเฉยเลย โดยที่ยามหน้าประตูไม่ได้เอะใจเขาด้วยซ้ำ เพราะตอนที่ด.เดินออกไปเขาทำท่านิ่งมากอย่างกับจะออกไปเพราะมีธุระที่เตรียมการอย่างดี ความนิ่งและเนียนของเขาเรียกได้ว่าตลอดทั้งชีวิตมัธยม ขณะที่ผมเดินอยู่กับกลุ่มเพื่อนที่กำลังจะขึ้นห้องเรียน พวกเรามักถามกันเสมอว่า “ด. มันหายไปไหนแล้ววะ”

ช่วงวัยรุ่น เป็นช่วงที่หลายคนบ้ากับคำว่า”ความฝัน”เป็นพิเศษ มันเป็นคำที่ดูฟุ้งๆ ล่องลอย แล้วก็เกลื่อนไปหมด แต่มันมีพลังบางอย่างที่ทำให้วัยรุ่นชื่นชอบคำนี้เป็นพิเศษ เพราะมันมีจุดหนึ่งของชีวิตที่เรารู้สึกว่า เห้ย เราต้องทำอะไรซักอย่างให้สมกับที่เกิดมาหวะ ชีวิตวัยรุ่นมีครั้งเดียวนะเว้ยไอ่สาสเอ้ย

ผมกับเขาตัวติดกันแทบตลอดช่วงเวลาที่ดวงอาทิตย์ขึ้น เพราะพวกเราบ้านอยู่ใกล้กัน จึงต้องเดินทางกลับจากโรงเรียนด้วยรถโดยสาร ที่นั่งติดกันเพราะบ้านของพวกเราอยู่ไกลจากโรงเรียนมากๆทั้งคู่ เวลานั้นเองที่ผมเอาภาพสเกตช์ บทประหลาดๆเกี่ยวกับการ์ตูนเรื่องนี้ให้เขาพิจารณา แล้วก็ค่อนข้างก็ดูโอเคกับ”ไอเดียนี้” พอสมควร

มีอยู่วันหนึ่งในคาบแนะแนวที่ผมเล่าความฝันของผมให้เขาฟัง ผมอยากเป็นนักเขียนการ์ตูนมากๆ และก่อนหน้าผมก็แข่งทั้งงานประกวด งานส่วนตัว แล้วไหนจะเรียนให้ได้เกรดดีอีก ผมแบกคอมพิวเตอร์และเมาส์ปากกาไปวาดการ์ตูนที่โรงเรียน ช่วงนั้นกิจวัตรประจำวันของผมคือนอนตีหนึ่งตื่นตีห้าเพื่อนั่งรถสองชั่วโมงมาเรียน ซัดกระทิงแดงวันละสองขวดกับกาแฟกระป๋องแล้วนั่งรถสองชั่วโมงกลับมาบ้านเพื่อวาดการ์ตูนต่อ ด้วยเหตุนี้ละมั้ง ในคาบแนะแนวที่ว่าขณะที่ผมกำลังสาธยายความฝันอันยิ่งใหญ่ของตัวเอง จู่ ๆ มันก็พูดประโยคมาประโยคนึง ที่ผมไม่คิดว่าผมจะได้ยินมันพูด และมันก็อาจจะไปจำมาจากการ์ตูนเรื่องไหนไม่รู้แล้วมาพูดเท่ๆ

มันพูดว่า

“ความฝันของมึง เป็นความฝันของกูแล้วหวะ”

วินาทีนั้นเองที่เหมือนโลกทั้งใบของเรามันทุกกระตุ้นด้วยสัญชาตญาณวัยรุ่น ผมจับมือเขาด้วยความตื้นตันใจแล้วก็ยัดหน้าที่สตาฟดูแลกำกับการ์ตูนเรื่องนี้ให้ ผมให้คอมพิวเตอร์สำรองของผมแก่เขา ให้เขาไปจัดการในส่วนงานของการลงสี และหลังจากนั้น ก็มีคนอีกสองคนคือ นาย ป. ผู้ชายคนเดียวกันกับตอนต้นๆเล่มนี้ กับ นางสาว ร. ซึ่งเป็นรุ่นน้องของผม ที่ผมไปเจอเธอระหว่างที่กำลังนั่งวาดรูปอยู่ ทั้งสองจึงเป็นคนร่วมฝันที่ช่วยผมผลิตงานนี้ขึ้นมา

"ของขวัญจากจอมโจร" เริ่มแรกเป็นโปรเจคที่ผมกล้าพูดว่ามีความ abstract อยู่สูงมาก ดราฟต์แรกของการ์ตูนเรื่องนี้นั้นยาวกว่า 100 หน้ากระดาษ โดยคิดไว้ว่าจะเป็นการ์ตูนสามตอนจบ พวกเราทั้งสี่คนช่วยกัน แต่หลักๆผมแทบจะทำในส่วนของเรื่องและภาพหลัก ส่วนสามคนที่เหลือก็ช่วยลงสีตัวละครหลัก พวกเราทำไปได้ประมาณ 50 หน้า ก็พบทางตัน เพราะเวลาเดดไลน์ที่ใกล้เข้ามานั้นเหลือเพียงสองสามอาทิตย์ จึงไม่สามารถทำให้ครบภายในเวลาการประกวดได้

ช่วงเวลาแห่งความสิ้นหวังมาเยือน ผมรู้ดีกว่าด้วยความเร็วในการผลิตงานเท่านี้ไม่พอ ผมจึงนั่งคิดอยู่ซักพักและตัดสินใจขยำงานทิ้งแทบเกือบทั้งหมด พับเก็บงานประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์ทิ้งไป เหลือเพียงแต่ 10 เปอร์เซนต์พี่ผมเอารื้อใหม่จนกลายเป็นการ์ตูนความยาวประมาณ 20 หน้าเท่านั้น

การ์ตูนความยาวแค่นี้ ไม่เพียงพอที่จะเขียนเรื่องสั้นที่เป็นธีมหลักๆที่ผมวางไว้แต่แรกได้ และตอนนั้นผมไม่มีแรงจูงใจในการผลิตงานที่ดีได้แล้ว จึงนำเศษซากที่เหลือมาพอปะติดเรื่องให้มันไปต่อ ท้ายสุดก็ต้องใช้มุขตื้นๆ หักมุมแบบตัดจบ เพราะเขียนไม่ทันการ

มันเป็นความผิดของผมที่ขาดการจัดการทั้งๆที่มีคนรอบตัวสนับสนุน แต่ถึงอย่างนั้น พวกเขาทั้งสามคนก็ช่วยให้กำลังใจผมจนท้ายที่สุดก็เข็นออกมาสำเร็จ แม้ไม่ได้ตามที่คาดหวังเลยก็ตาม ผมกับ ด. ก็เหงาหงอยไปตามกัน เมื่อเหมือนกับว่าความฝันที่ตั้งใจไว้ มันช่างดูริบหรี่ริบไรเสียเหลือเกิน เหมือนผลงานที่สร้างมาคือตัวตอกย้ำกับตัวเองว่าเรามันอ่อนด้อยขนาดไหน โดยหลังจากวันประกาศผลประกวด ก็รู้อยู่แล้วว่าไม่มีทางชนะ

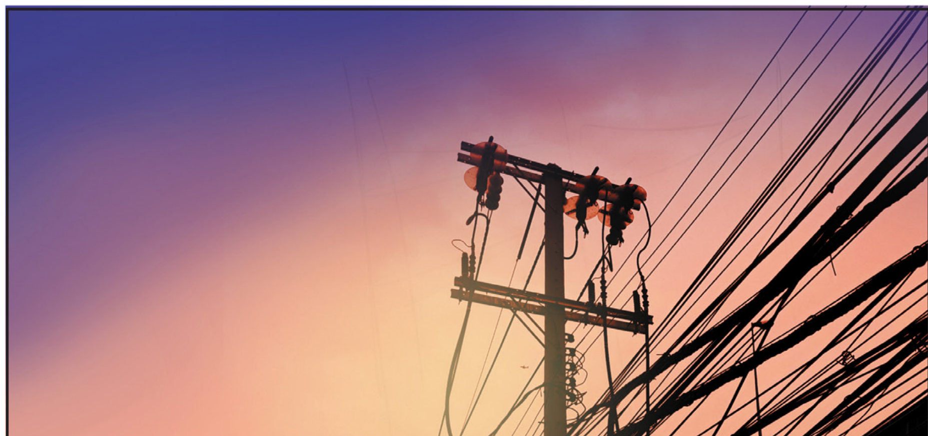
มันก็อดไม่ได้ที่จะฉลองความผิดพลาดด้วยน้ำตา ผมกับ ด. ก็ไปร้องคาราโอเกะปลดปล่อยความในใจ ซึ่งก็เป็นผมเองนั่นแหละที่แหกปากร้องคนเดียว มันเป็นเสียงแห่งความชื่นชมยินดีที่รู้ว่าตัวเองช่างกระจอกนักเมื่อเทียบกับความฝันที่พยายามจะไขว่ขว้า แต่ว่าอย่างน้อยตรูก็ได้ทำก่อนตาย และนั่นแม่งโคตรวัยรุ่นเลยหวะ!

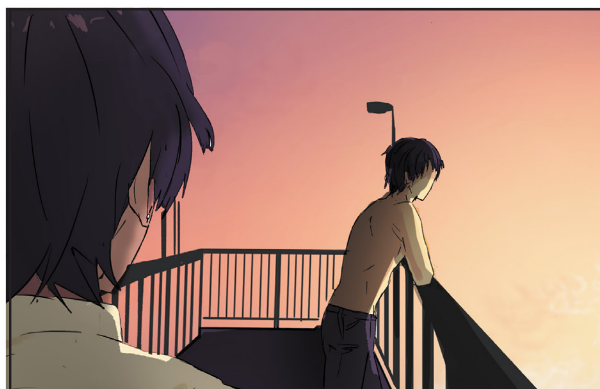
มันเป็นการ์ตูนเรื่องแรกของผมที่มีคนทำมากกว่าหนึ่งคน แม้ผลงานที่ร่วมกันเกือบทั้งหมดถูกคัดทิ้งออกหมดเลยก็ตาม แต่ว่า ความฝันอันร้อนแรงของวัยรุ่น ความเชื่อมั่นว่าการทำงานเป็นทีมภายใต้ความฝันเดียวกันก็ยังอยู่ในใจของผมเสมอมา แหม่ คำพูดของมึงนี่แม่งโคตรเท่เลยหวะ นาย ด. และผมเชื่อว่าประสบการณ์ครั้งนี้คงช่วยให้ ชีวิตของ ด. ตื่นเต้นขึ้นไม่มากก็น้อย

- 2018 -
อริสากับว่าที่ราชาปีศาจ
และแผนการยึดครองโลก

การ์ตูนเรื่องนี้ก็เป็นหนึ่งในแพชชั่นโปรเจค ช่วงปี 2018 นี่ผมทำอะไรไม่รู้เยอะแยะไปหมด ช่วงนั้นไฟมันแรง โจทย์ของเรื่องนี้คืออยากวาดการ์ตูนกุ๊กกิ๊กๆ ที่คนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ บวกกับดีไซน์คาแรคเตอร์ที่มีความน่าสนใจในการวาดออกมาอยู่พอตัว เลยออกเป็นงานชิ้นนี้ครับ

ช่วงท้ายเล่มนี้ผมไม่ค่อยมีอะไรจะเล่านัก เลยขอเล่าเหตุการณ์สำคัญส่วนตัวกับเรื่องราวงานกลุ่มที่โรงเรียนเป็นสำคัญ

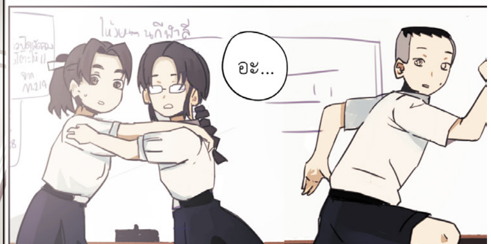
เจ้าคิดว่า
โลกใบนี้
....

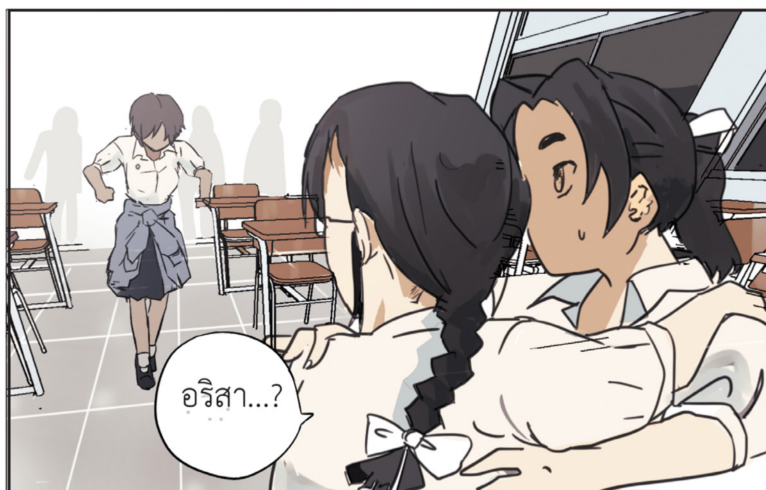

สวยงาม
หรือเปล่า?

ผ่าง

ว้ายยยย
ยยยยยย!!!!!

แผละ

อะ...

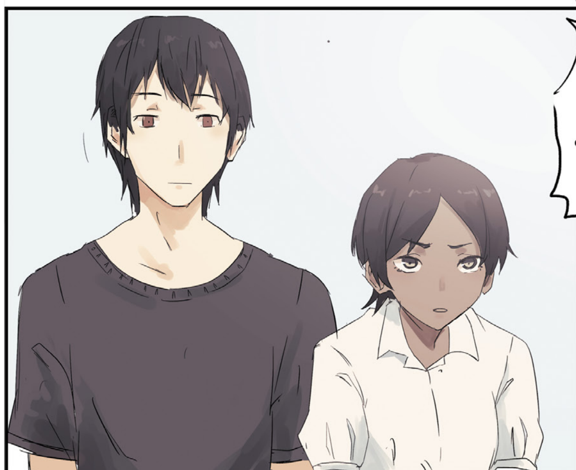

จะเสียงดังกัน
ทำไมเนี่ย

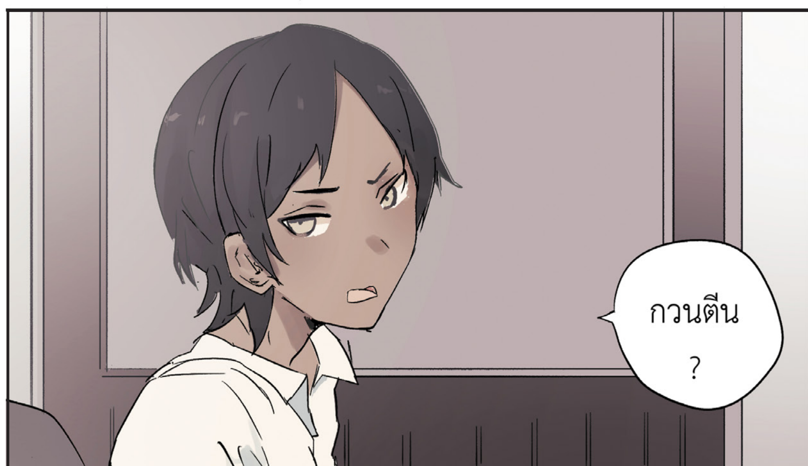

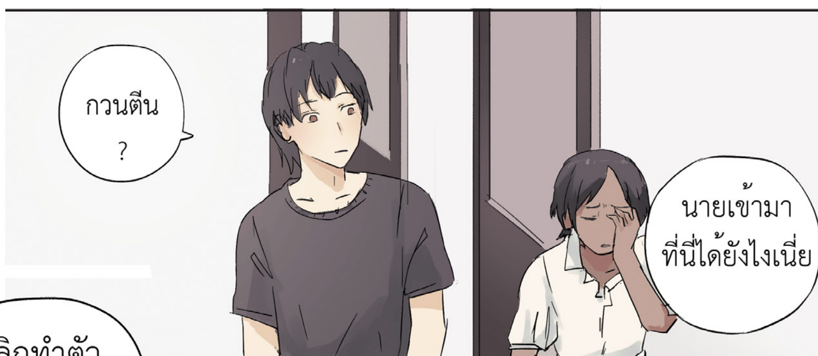

นายเป็นใครวะ หยุดตามชั้นมาได้แล้ว !!
บอกให้ หยุดไง!

ถ้าถามว่าข้า
เป็นใคร
ข้าคือว่าที่
ราชาปีศาจรุ่นที่ 11

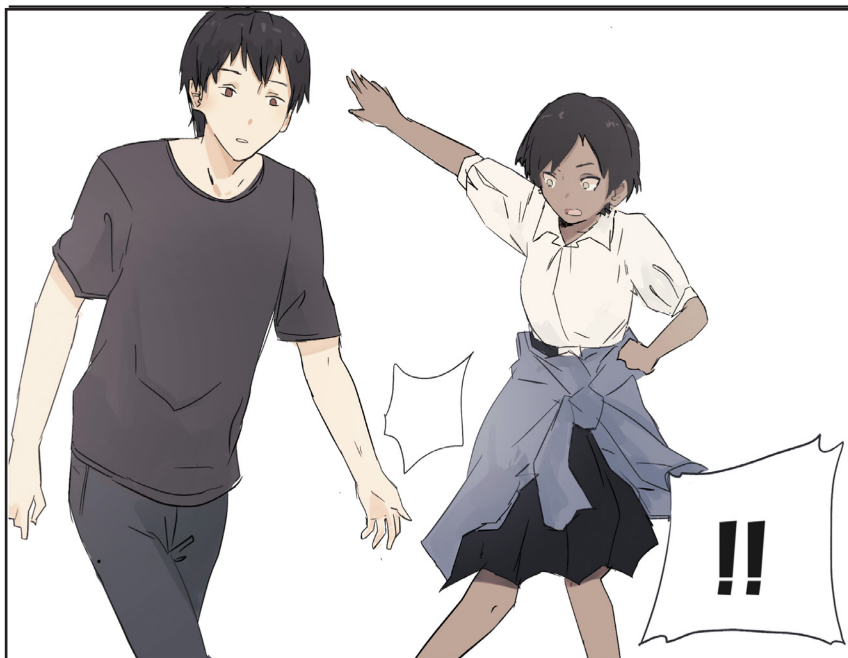

เลิกทำตัว
น่ารำคาญ
ได้แล้ว

พูดเรื่อง
แบบนั้น
ได้หน้าตาเฉย

!!

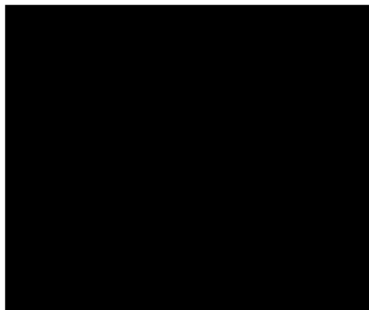

จะทำ
บ้าอะไร !?

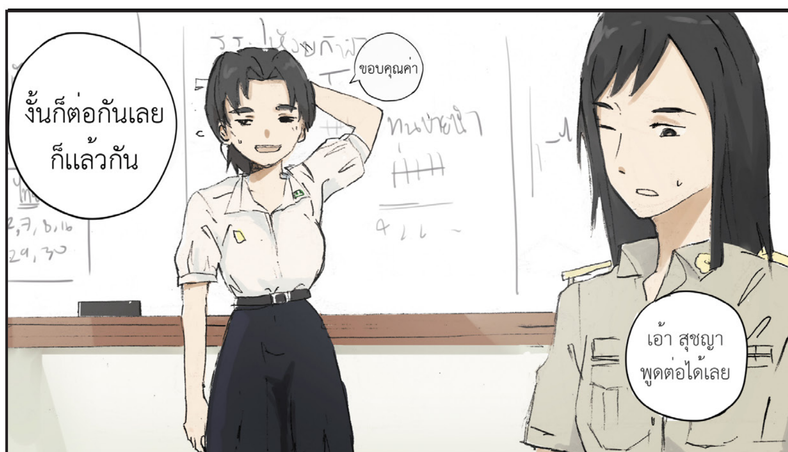

ก็ข้าจะ
พิสูจน์ให้ดู

...

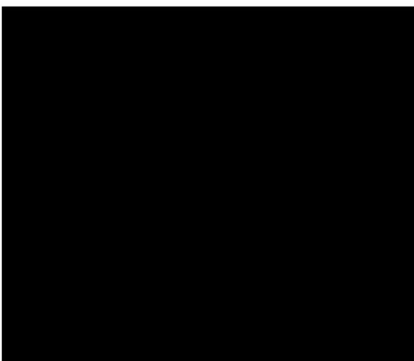

ขออณุญาต เข้าห้องค่ะ

งั้นก็ต่อกันเลย ก็แล้วกัน
ขอบคุณค่า
เอ้า สุชญา พูดต่อได้เลย

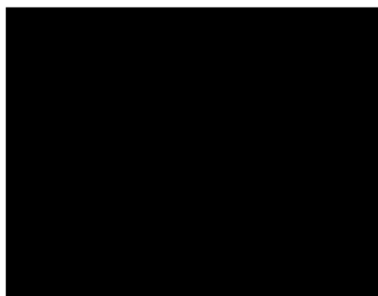

ก็...อย่างที่ บอกไปนะคะ
ตอนนี้มีสมาชิก ในห้องคนนึง ที่ยังไม่ได้จ่ายค่า อะไรซักอย่างเลย

อริสาค่ะ

ไม่มี
บอกว่าไม่มี
ก็คือไม่มีสิ

เอาแต่พูดแบบนี้
อยู่ได้!รู้มั้ยว่า
เท่าไหร่แล้วที่ชั้นต้อง
ออกแทนเธอน่ะสา!

ปีกว่าแล้วแท้ๆ
ยังทำตัวแบบเดิมอยู่อีก
งานก็ไม่ยอมทำ
อะไรก็ไม่ยอมส่ง
ตังค์ก็ไม่ยอมจ่าย!

โลกนี้มันไม่ง่าย
ขนาดแค่ว่าปล่อยผ่าน
แล้วทุกอย่างมัน
จะจบนะรู้มั้ย!? ตอบสิ!
ไม่ว่าใครก็ต่างมีเรื่อง
ที่ต้องลำบากใจ
ด้วยกันทั้งนั้น
เธอมีสิทธิอะไรที่ทำให้
ชั้นต้องไปลำบาก
กับเธอด้วย

แล้วไอ้ท่าทีที่แบบว่า
"ชั้นไม่แคร์" "ชั้นไม่สน"
ของเธอน่ะหยุดทีเถอะ
ขอร้อง!!
จะหวังให้
คนทั้งโลก
เข้าใจเธอ
หรือยังไง!?

ถ้าเธอเป็นราชินี
หรือเป็นเจ้าหญิง
ทำตัวแบบนี้
ชั้นจะไม่ว่าอะไรเลยนะ
!!!

แต่เธอเป็นใคร
แล้วชั้นเป็นใคร
ใช่ พวกเราก็แค่
คนธรรมดาที่ต้อง
ใช้ชีวิตแบบคนธรรมดา

เธอไม่เจ็บใจบ้างเหรอ
เวลาที่เห็นคนอื่น
ที่ก็ธรรมดาๆเหมือนเธอ
กลับมีอนาคตที่ดี
มีครอบครัวที่ดี

รู้มั้ย? อะไรคือความลับ
คำตอบคือ การลงมือทำ
ถ้าวันๆเอาแต่อยู่เฉยๆ
มันจะไปได้อะไรขึ้นมา!?

แต่วิธีการทำ
มันยากยิ่งกว่า
ลงมือทำหลายเท่าซะอีก
บางคนทำแทบตาย
ผลลัพธ์ที่ได้คือ
ความล้มเหลว
และความพ่ายแพ้!!

ถ้าเธอไม่เชื่อที่ชั้นบอก
สุดท้ายแล้วก็จะเป็นผู้ใหญ่ห่วยๆ
มีชีวิตแบบห่วยๆ มีความรักแบบห่วยๆ
แล้วจะบอกอะไรให้
ถ้าเธอมีลูกขึ้นมา

ก็คงจะโดนลูกด่า
ว่าเป็นพ่อแม่ห่วยๆ
ไปชั่วทั้งชีวิตนั่นแหละ!!!!!

ใจจริง
กะจะไม่ให้
แล้วนะ
แต่ไหนๆ
ก็ไหนๆ

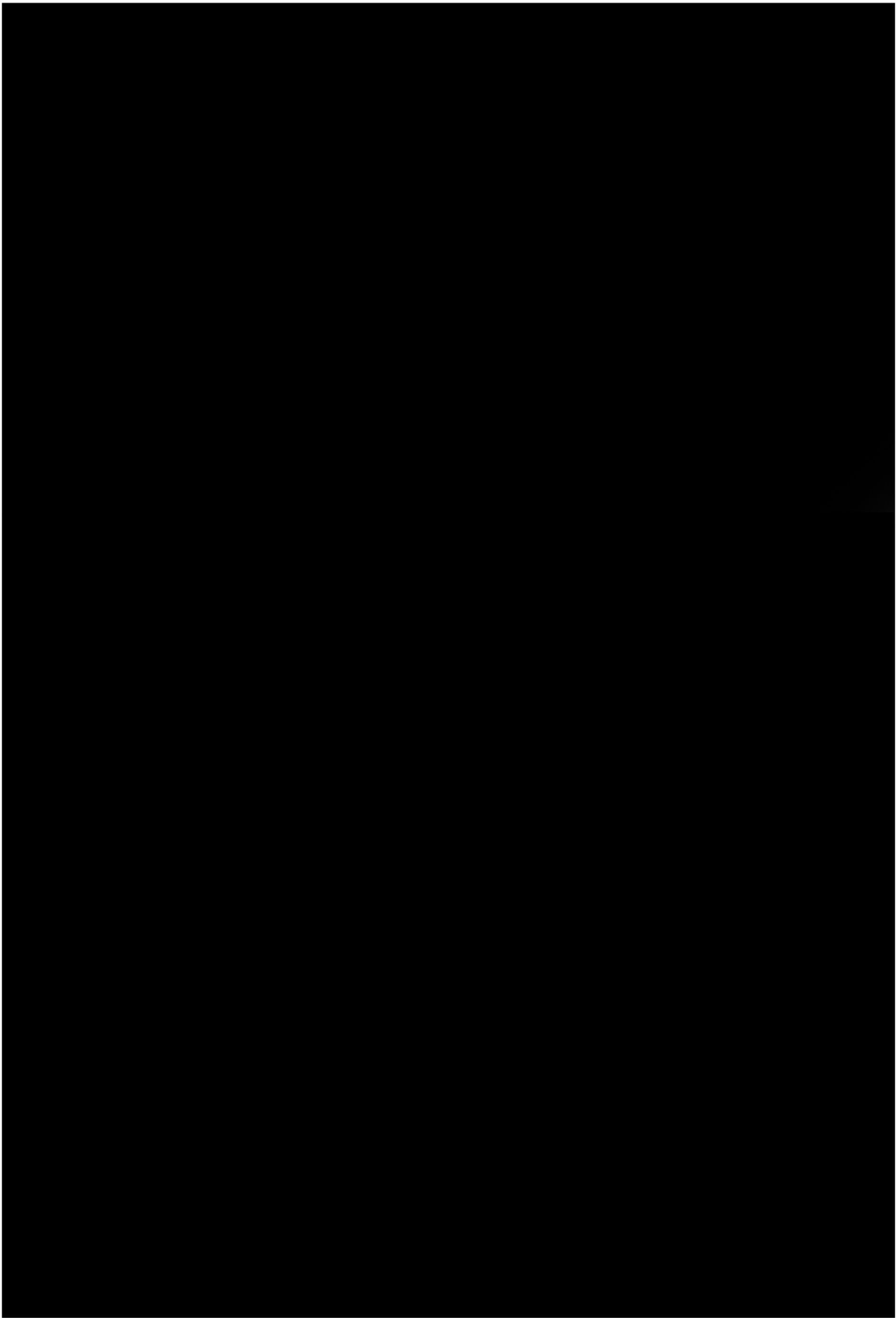

เห็นไหมอริสา
ชีวิตคนเรา
มันก็ง่ายแค่นี้เอง

ถ้าเธอ
ยอมทำอะไร
เหมือนคนอื่-

พอมะ?
ชั้นบอก ให้กลับมา !!!

ถ้าชั้นจับเธอได้นะ เธอตายแน่!!!
ชั้นจะฆ่าเธอ !!!

อริสา

กับว่าที่ราชาปีศาจ

โลก

คุยกันท้ายเรื่อง

การ์ตูนเรื่องนี้เป็นผลผลิตจากชีวิตช่วงนั้นของผมที่ดูเคว้งคว้างวุ่นวายตามสไตล์วัยรุ่น การได้เสพสื่อดราม่าเพื่อเยียวยาจิตใจได้ส่งผลต่อคุณภาพงาน ทั้งช่วงนี้เริ่มคิดถึงการทำงานให้มีความเป็น”ตลาด”มากขึ้น คือไม่ได้เพ้อเจ้อ เวิ่นเว่ออะไรจนเกินไปนัก ลายเส้นช่วงนี้จึงมีความเป็นสากลพอตัว แล้วก็เป็นเรื่องของ”วัยรุ่น” ที่เป็นวัยรุ่นจริงๆ เป็นปัญหาของวัยรุ่นจริงๆ แต่ว่าด้วยสไตล์เนื้อเรื่องที่ผมจะเล่าไม่ได้ประสบผลสำเร็จนัก เพราะเสนอไอเดียกับใครแล้วก็มองว่ามันนามธรรมเกิน ไม่น่าสนใจ จึงไม่ได้พัฒนาต่อ

ในตอนแรกที่วางไว้ แนวคิดของเรื่องนี้คือ ”ที่อยู่ของตัวเอง” มันเกิดจากช่วงหนึ่งของอารมณ์วัยรุ่นที่รู้สึกว่าตัวเราช่างเล็กจ้อย โลกไม่ได้อยู่ในขอบเขตที่เรารู้จักแบบเดิม ผมจึงสร้างคาแรคเตอร์ตัวเอกหญิงอริสา ให้มีมุมมองของความไม่แคร์โลก เพราะเหมือนโลกก็เหมือนไม่ได้แคร์เธอนัก ครอบครัวเธอขัดสนเรื่องเงิน ทั้งเธอเป็นคนเงียบๆ ไม่ได้วี้ดว้ายอะไรกับคำว่าชีวิตวัยรุ่นเลยแม้แต่น้อย แล้วก็ขี้น้อยใจด้วย ส่วนตัวละครหญิงอีกตัวคือสุชญาที่เป็นเหมือนขั้วตรงข้ามของเธอที่จริงจังกับทุกวินาทีของชีวิต อะไรก็ต้องเป็นแบบนู้น แบบนี้ แหกปากตลอดเวลา ซึ่งความสัมพันธ์ของสองตัวละครนี้ผมเอามาจาก ตัวผมเอง กับ นาย ด. ในบทที่กล่าวข้างต้น อีกคนพูดมากอีกคนไม่พูด มุมมองของชีวิตจึงเป็นคนละขั้ว

ความจำเป็นที่ต้องใส่ธีมเรื่องราชาปีศาจเข้ามา เพราะผมมองว่ามันดูตกยุคซ้ำซาก แต่ประเด็นสำคัญที่ผมต้องการจะเล่าในเรื่องนี้คือ”ความแปลกแยก” ความรู้สึกถูกกีดกันจากคนในสังคม หรือว่าอันที่จริงมันอาจจะเป็นเพียงความรู้สึกน้อยใจจนผลักดันตัวเองออกมา โดยผ่านตัวละครพระเอกที่ดูป้ำๆเป๋อๆและไร้เดียงสา กับประโยคแรกที่ว่า”เจ้าว่าโลกนี้สวยงามหรือเปล่า” โดยผมตั้งใจเขียนให้นางเอกเป็นคนสอนพระเอกถึงเรื่องราวต่างๆบนโลกจนกระทั่งนางเอกได้ไป”อีกโลกหนึ่งของปีศาจ” ซึ่งแท้จริงแล้วมันก็เปรียบเสมือนอุปมาอุปมัย เป็นโลกที่ไม่มีใครสนใจและถูกลืมมานาน อารมณ์เหมือนคนที่ถูกทอดทิ้งในสังคม ไม่มีตัวตน ปีศาจเป็นเพียงเรื่องเล่า และปีศาจที่อยู่ในนั้นก็ไม่แตกต่างกับมนุษย์ทั่วไปที่ไร้ซึ่งชีวิตชีวาเลย และนั่นเองเป็นที่ๆ ทำให้นางเอกของเราเข้าไปช่วยเหลือ ฟื้นฟูเล็กๆ น้อย จนกระทั่งเกิดความรู้สึกที่ว่า “นี่แหละ คือที่อยู่ของเรา” เราจะช่วยเหลือสิ่งที่คนทั้งโลกมองว่าเป็น”ปีศาจ”

อีกประเด็นสำคัญคือความอหังการของชีวิตวัยรุ่น สาเหตุที่ผมใส่พลอต”ครองโลก”ขึ้นมา เพราะว่าในชีวิตคนเรา มันจะมีบางโมเมนต์ที่ทำให้เรารู้สึกถึงอัตตา ความเจ๋งเท่ของตัวเองจนพูดออกมาว่า โลกนี้เป็นของกูแล้วหวะ! แท้จริงแล้วมันก็เป็นเพียงแค่คำพูดที่สื่อให้เห็นถึงความรู้สึกอ่อนด้อยของตัวเองจึงต้องมีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ไว้เยียวยา เป็นประโยคที่พูดออกมาแล้วแสดงถึงความอหังการ แต่ทั้งนี้มันก็วัยรุ่นสุดๆ ดั่งเช่นฉากในไททานิค ที่แจ็คไปตะโกนว่า “I am the king of the world!” ทั้งมันเป็นหนึ่งในประโยคที่ผมมองว่า “แม่งโคตรมีชีวิตเลยหวะ!

สรุปแล้วทุกอย่างที่ผมกล่าวมา มันก็ไปเข้าคอนเซปต์แรกเริ่มว่า “ที่อยู่ของตัวเอง” เราอยู่บนโลกนี้เพื่ออะไร มีใครต้องการและยอมรับเราบ้าง ซึ่งผมมองว่าพลอตแนวนี้มัน พลอตพวกขี้น้อยใจ แต่ถ้าสามารถเล่าให้มีชั้นเชิงได้ มันจะเป็นอะไรที่มีความเป็นมนุษย์มากๆ เพราะว่าอารมณ์น้อยใจนี่แหละ คือศูนย์รวมความซับซ้อนของอารมณ์มนุษย์เลย และถ้าผมสามารถสานต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้จบได้ ผมว่าต้องเป็นการ์ตูนเรื่องนี้แหละ แม้ในใจจะก็รู้ว่ามันเชยก็ตาม

-คนสำคัญของผม-

ในช่วงนี้แหละทีชีวิตของผมเริ่มเกิดความรู้สึกซับซ้อนตามประสาวัยรุ่น ช่วงอายุ 17 จะเข้า 18 ที่คนเรียกว่าเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ความรักเอย ความกดดันเอย ความอหังการเอย การกังวลถึงอนาคต ความตระหนักรู้ตัวเอง ยังขาดมาก เป็นช่วงที่ผมซ่ากล้ากับทุกอย่าง ไม่ฟังใคร อีโก้ล้นฟ้า สมกับคำที่ว่า "ด่าได้แต่อย่าสอน"

บทบาทของคนที่โดดเด่นมากของผมในช่วงนี้คือ "นาย ป." ที่ผมเกริ่น ตั้งแต่ท้ายการ์ตูนเรื่องแรก เขาคือคนเดียวกับที่เป็นคนช่วยเหลืองานเรื่องของ ขวัญจากจอมโจรนั่นแหละ นาย ป. เป็นผู้ชายตัวค่อนข้างสูงๆ ท่าทางดูไม่มั่นใจ สุภาพๆ ติ๋มๆ ตั้งแต่ม.ต้น แล้วผมกับเขามักพูดคุยกันเรื่องงานอดิเรกบ่อยๆ โดย ผมจะเป็นคนพูดใส่ซะส่วนมาก ส่วนมันก็นั่งฟังเงียบๆ ตอบบ้างเป็นบางครั้ง ผม อยากให้มันเล่นอะไรมันก็เล่น จะเล่นการ์ดเล่มเกม มันก็ทำหมด

เรื่องราวต่อจากบรรทัดนี้ ก็จะมีความวัยรุ่นมาหน่อย จะว่าดูเกย์ก็คง ไม่เชิง เพราะมันดูเป็นมิตรภาพระหว่างเพื่อนชายที่ลึกซึ้งเกินกว่าเพื่อนนิด หน่อย[แต่ไม่เกย์นะ ขอย้ำ อิอิ] ขออภัยด้วยหากเรื่องราวมันดูแต่งเติม มันน่า จะเกิดขึ้นช่วงมัธยมต้นที่ผมได้รับรู้ว่าสมัยเด็กนาย ป. โดนแกล้งหลายครั้ง แล้ว ช่วงนั้นด้วยคติประจำใจบวกกับความอหังการผมจึงพูดไปว่า ถ้าใครแกล้งมึงกู จะจัดการแม่งเอง จากนั้นเป็นต้นมานาย ป. ก็ตามผมแจ ติดตามไปอย่างกับ เป็นเบ๊รับใช้ เป็นเงาตามตัวไม่ห่าง เรียกได้ว่าเขาสนใจในสิ่งที่ผมทำมากๆ

ตอนมัธยมปลายมันมีช่วงเวลาตอนเย็นจะกลับบ้านอยู่ช่วงนึงที่ผมกับ เขาอยู่ด้วยกันบ่อย ที่ ๆ เราไปเป็นห้องสมุดแห่งหนึ่งที่ใกล้กับแม่น้ำสายใหญ่ติด กับสะพานพระราม8 บรรยากาศที่นั่นเงียบงัน แม้จะมีคนพอประมาณแต่ก็ดู เหมือนไม่มีใครเลย พวกเรานั่งทางด้านนอกใกล้ติดสะพาน พูดคุยกันเรื่องชีวิต ตามประสา ขณะที่พูดเล่าเรื่องราว ความทุกข์ ความฝัน อนาคต ฉากหลัง สะพานพระราม 8 ที่มีความเคลื่อนไหวของขบวนรถดั่งกับชีวิตที่เดินไปของ แต่ละคน สายน้ำที่ไหลรินเป็นประกายเพราะสะท้อนแสงของดวงอาทิตย์ยาม เย็น ลมที่พัดจนเกิดคลื่นบนน้ำ และบทสนทนาตอนนั้น คือสิ่งที่จุดประกาย

ถึง”ความเหงา” ที่อยู่ในงานผมต่อๆ ไปเป็นอย่างดี

นาย ป. เล่าเรื่องราวตัวเองในชีวิตให้ผมฟัง สรุปคือ เขาเห็นผมเป็นเหมือนไอดอลนั่นแหละ เพราะผมมันบ้าบอดี ผมเองก็รู้สึกมองเห็นตัวเองในเขาเหมือนกัน ความรู้สึกที่ขาดความมั่นใจในตัวเองจึงทำตัวอหังการบ้าบอไปเรื่อยเหมือนเป็นกระจกสะท้อนตัวตนได้ดีมากเลยนะ คนที่เราสนิทด้วยเนี่ย ผมกับนาย ป. คบกัน [แต่ไม่เกย์] ก็ไปเที่ยวห้าง เดทกันตามประสาวัยรุ่น ดูหนังเพลิดเพลินใจหลายรอบหลายครั้ง พูดปรึกษากันได้ตลอด ความสัมพันธ์แบบนี้เองมันก่อให้เกิดความคิดที่ว่า การที่ผมรู้จักกับใครซักคน ผมควรรู้จักเขาจนรู้แทบทุกอย่างที่เป็นเขา ความคิด ความต้องการ เหตุผล ความฝัน

จะมีกี่คนในชีวิตที่มาเล่าเรื่องตัวเองให้คนอื่นฟัง แต่ว่าแบบนี้แหละที่ทำให้เราเข้าใจกันได้ดีที่สุด ฉะนั้นหลังจากนั้นเวลาผมเขียนตัวละครซักอย่างผมจะตั้งคำถามเสมอว่า”มันเป็นใคร แล้วมันต้องการอะไร” แล้วการที่รู้จักกับเขานั่นแหละผมจึงรู้จักตัวเอง

ก่อนหน้านี้ผมเป็นคนที่อยากมีชื่อเสียง อยากทำยังไงก็ได้ให้คนรู้จักเยอะ มันก็เป็นความอหังการอย่างหนึ่งนะ มันไม่ได้คิดหรอกว่าคนที่จะมารู้จักผมนั้นเป็นใคร แต่เพราะนาย ป. ทำให้ผมตระหนักว่า ผมจะไปสนคนที่ไม่รู้จักทำไม ในเมื่อคนที่ยินดีที่จะสนสิ่งที่เราทำมีอยู่แล้ว แม้มันจะมีคนเดียวก็ตาม แล้วต่อให้มีคนเดียว มันก็ไม่เห็นต่างกับมีหลายคนเลยด้วยซ้ำ เพราะแค่คนเดียวก็เพียงพอแล้วให้เรารู้ว่าเรายังรู้สึกว่ามีตัวตนบนโลกใบนี้ ตัวตนในความทรงจำของคนอื่น และหลังจากนั้นเป็นต้นมา ผมก็แคร์เฉพาะคนที่ผมมองว่าสำคัญกับผมจริงๆ เอาตรงๆเรื่องความรู้สึกว่าเราทำอะไรซักอย่างเพื่อให้คนอื่นมาสนใจมันหมดไป เราวาดเพราะเรารู้ว่ามีคนสนใจแล้ว

ความสัมพันธ์ก็เป็นไปตามช่วงวัยท้ายสุดก็ต้องละๆลง ก็เป็นช่วงเวลาที่ดี ก่อให้เกิดแนวคิดต่างๆ มุมมองต่างๆที่ผมชื่นชอบเป็นการพิเศษ เรื่องราวส่วนนี้ของชีวิตผมมีความสำคัญมากที่ทำให้ผมรู้จักตัวเอง แล้วก็ส่งถ่ายทอดแนวคิดที่ว่าคนที่สำคัญกับเราจริงๆมันมีไม่เยอะหรอก แต่นั่นแหละคือสิ่งที่เราต้องการมากที่สุด ซึ่งคุณจะได้เห็นแนวคิดเช่นนี้ในผลงานถัดจากนี้อยู่พอสมควร

แล้วอีกอย่างการ์ตูนเรื่องอริสานี้ก็ได้รับแรงบันดาลใจจากเหตุการณ์ช่วงนี้มาเยอะด้วย โดยเฉพาะอารมณ์เปลี่ยวๆ เหงาๆ และส่วนที่ขาดไม่ได้เลยก็คือคอนเซปต์เรื่อง กังวลกับอนาคต ผมเองก็คุยกับ นาย ป. หรือคนอื่นๆอยู่พอสมควร ซึ่งก็คงเป็นเรื่องปรกติของวัยรุ่นอายุเท่านี้ล่ะนะ ก็อีกไม่นานจะขึ้นมหาลัย แต่ก็ยังอยากทำนู้นทำนี้อยู่เรื่อย ตอนนั้นผมไม่มีคำตอบหรอกว่าท้ายสุดความกังวลมันจะไปสิ้นสุดลงตรงไหน แต่ว่า”ความกังวล”ก็เป็นเครื่องเตือนใจที่ดีที่ทำให้ตระหนักถึงชีวิตของเราอย่างหนึ่งเหมือนกัน ท้ายสุดนี้ขอบคุณ นายป. มาก ที่ทำให้เห็นมุมมองใหม่ๆ ที่ทำให้รู้ว่าคนสำคัญนั้นไม่ต้องไปหาเพิ่มหรอก เพราะถ้าดูดีๆล่ะก็ มันมีอยู่แล้ว

อีกเรื่องหนึ่งในช่วงปีนี้ที่ไม่พูดถึงไม่ได้ ผมได้ทำชมรมวาดการ์ตูนในโรงเรียนผ่านกลุ่มเฟสบุ๊ค ก็มีน้องๆนักเรียนสนใจอยู่พอตัว ช่วงแรกครึกครื้นมาก แต่ไม่ได้ดำเนินการนานนักก็ปิดตัวลงไปในที่สุด จุดที่สำคัญต้องบอกว่าขั้นตอนการเตรียมงาน การโฆษณาชมรมในวันนำเสนอโครงการที่โรงเรียนเป็นเรื่องที่ลำบากมาก แต่ผมก็ได้นาย โฟ. กับเพื่อนๆในกลุ่มช่วยเหลือจนสามารถทำได้สำเร็จ นาย โฟ.นี่แหละคือสุดยอดคนที่ผมไว้ใจได้ให้ทำทุกเรื่อง แม้บางเรื่องมันจะทำออกมาไม่เพอเฟคนัก แต่ก็บอกได้ว่าเขาไม่ปฏิเสธการขอความช่วยเหลือจากผมแน่นอน นี่เป็นอีกก้าวหนึ่งที่ผมได้ทำอะไรบางอย่างนอกเหนือจากการวาดการ์ตูน และนั่นเป็นบทพิสูจน์ว่า”คนสำคัญ” นั้นจำเป็นกับผมจริงๆ เพราะผมไม่สามารถทำทุกอย่างได้ด้วยตัวเองด้วย และต่อจากนี้ผมควรจะทำเรื่องสำคัญๆ เช่นนี้กับคนอื่นต่อไป ไม่ควรแบกโลกทั้งใบทำคนเดียวอีกแล้ว เมื่อมาย้อนกลับดู ความทรงจำที่งดงามที่สุดคือความทรงจำที่เราและคนสำคัญได้ร่วมกันสร้างมันขึ้นมา ไม่ใช่ที่เราตะบี้ตะบันทำมันคนเดียวโดยที่ไม่มีใครแคร์เลย

- 2019 -
ส่งเธอไปถึงฝั่งฝัน

นี่ก็เป็นอีกครั้งกับการประกวดวาดการ์ตูนซึ่งจัดขึ้นโดยสำนักพิมพ์ตัวย่อ L. โดยกติกาในการแข่งขันนี้คือ วาดการ์ตูนส่งแค่สามหน้าเป็นน้ำจิ้ม แล้วผลงานที่กรรมการถูกใจมากที่สุดในสองอันดับแรก ก็ให้ไปต่อแล้ววาดตีพิมพ์เป็นเล่มเลย

มันฟังดู”ห้ะ?”มาก ทั้งนี้เจ้าของการประกวดให้เหตุผลว่า การ์ตูนมันวัดกันที่สามหน้าแรก ฉากแรกแค่นั้นแหละ ถ้าดูน่าสนใจก็ไปต่อ และผมดันได้ที่สองเฉย ก็เลยต้องไปคุยกับที่ทางผู้จัดว่าจะตกลงยังไง ก็ไปเจอกันหลายครั้ง แต่พูดตามตรงงานนี้ผมไม่มีอะไรจะเล่าเท่าไหร่ นอกจากประสบการณ์เล็กๆ น้อยๆ ที่ไปนอนที่ห้องทำงานของสำนักพิมพ์นั้น

ซึ่งนั่นเป็นเพราะว่า

“ผมคิดไม่ออกว่าจะวาดอะไร และงานนี้มันไม่สนุกเลย”

เนื่องด้วยสถานการณ์หลายอย่าง งานชิ้นนี้ทำผมจิตตกไปพักใหญ่ๆ แต่ว่ามันก็ทำให้ผมได้พบกับมิตรภาพสุดเฟี้ยวสไตล์วัยรุ่นชาย และพบเจอหนทางเลือกใหม่ในการผลิตงาน

แล้วก็ไอเดียงานประกวดนี้ ก็เป็นไอเดียของการทำหนังสือเล่มนี้ด้วย

ทำไม โทรไป ไม่รับ?

ฉันเข้ามาหางานทำที่กรุงเทพฯ

พี่มารอ นานเล้วนะ รู้ไหม?

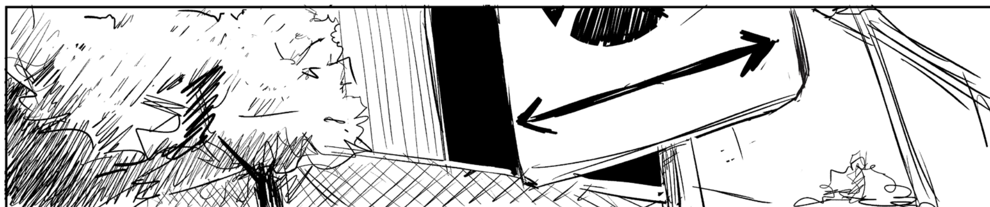

ตอนแรกฉันเป็น
สาวโรงงานทั่วไป

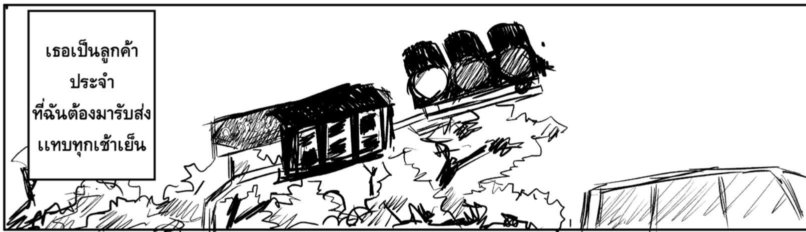
แต่ก็จับพลัดจับผลูไปเรื่อย
จนได้มาขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง

ตอนนี้
ฉันต้องทำ
แบบนั้น

ช่วย
หนู
ด้วย

คุยกันท้ายเรื่อง

ทำยังไงถึงจะชนะการประกวด? คำถามนี้เป็นคำถามเดียวที่ผมคิดไว้ตอนทำงานชิ้นนี้ ผมจำได้ดีว่าผมทำสองวันก่อนหมดเวลาการส่งเท่านั้น ผมพิจารณาจากสไตล์ของสำนักพิมพ์ว่าชอบงานที่มันดูแปลกๆอินดี้ๆ ผมเลยทำภาพสไตล์ดิบ ๆ ไปซึ่งดูเหมือนเขาจะถูกใจพอสมควร ส่วนเรื่องของเนื้อหา อย่างที่ผมกล่าวไว้เสมอว่า”อารมณ์”คือสิ่งที่ตราตรึงที่สุด ผมจึงทำให้มันดูเศร้าๆหม่นๆ เปิดด้วยตัวละครเด็กผู้หญิงร้องไห้ แหม่ ใครไม่ใจอ่อนอยากรู้เรื่องราวก็แปลกแล้ว

แต่ปัญหาคือ ผมก็ดันไม่ได้คิดอะไรต่อจากนั้นเลยแม้แต่น้อย คำถามที่ว่าแล้วจะได้พิมพ์เป็นเล่มจะเขียนอะไรลงไปไม่เคยอยู่ในหัวเลย แล้วถ้าจะเขียนเรื่องนี้ มันคงเป็นเรื่องเศร้าที่กดดันมากๆ ผมคิดพลอต วางโครงเรื่องหลายแบบ จนมันทำให้ผมรู้สึกจิตตก เพราะหลักๆคือ การเขียนตัวละครที่มีลักษณะซึมเศร้า มีเรื่องของการทำแท้ง อยากฆ่าตัวตาย นั้นมันทำให้ผมปวดหัวมาก ผมนัดเจอกับทางสำนักพิมพ์หลายครั้ง ด้วยความเป็นกันเองของพวกเขา ผมเองก็ไหลตามน้ำ เล่นไรไปด้วยจนช่วงวันหนึ่งผมอยู่ที่นั่นจนดึก ไม่ได้กลับบ้าน แล้วไปกินอาหารมื้อดึกตีหนึ่งตีสองกับพวกเขาตอนที่ผมยังใส่ชุดนักเรียนอยู่เลย ผมก็นอนที่โซฟาในห้องทำงานของพวกพี่ ๆ ที่นั่นแหละ จนเช้าจึงถึงค่อยกลับ ด้วยความที่ผมเป็นคนห้าวสันตีนมาแต่ไหนแต่ไร ไม่ฟังใคร ด่าได้แต่อย่าสอน หัวร้อนบ่อย จึงรู้สึกถูกยั่วด้วยคนที่นั่น ซึ่งอันนี้เป็นความ”ไม่เป็นผู้ใหญ่”ของผมเอง ที่ไม่สามารถปรับตัวกับพื้นที่การทำงานที่มีคนอื่นร่วมด้วยได้ ผมจึงรู้สึกคับแค้นคับใจ แต่ทว่าพอย้อนกลับไปมองแล้ว ทุกอย่างมันผิดที่ผมเอง แต่มันไม่ใช่ความผิดที่ผมรู้สึกแย่ แต่มันเป็นความรู้สึกที่ว่า “กูแม่งโคตรเด็กน้อยเลยหวะตอนนั้น ไอ่สรัดเอ้ย! ”
ผมเลื่อนแล้วเลื่อนอีกกับการส่งงานทางสำนักพิมพ์เพราะคิดอะไรไม่ออกจริง ๆ ช่วงเส้นตายสุดท้ายที่เขาจะยอมผม ผมบอกเขาว่าขอเวลาสองอาทิตย์จะกลับมาพร้อมงานที่คืบหน้า แต่แม่งผมคิดอะไรไม่ออกเลย!

ช่วงอาทิตย์นั้นผมจึงแพคกระเป๋าไปนอนบ้าน” นาย บ .” ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ผมไปนอนบ้านเพื่อน เพราะบ้านเขาอยู่ใกล้สำนักพิมพ์ และผมอยากเปลี่ยนบรรยากาศ ผมได้กล่าวถึงนาย บ. ไปแล้วว่าเขาเป็นคนยอดอินดี้ แฟนคลับ oasis และ Loso มีงานอดิเรกที่ใกล้เคียงกับผม เขาชอบเล่นกีต้าร์ อันที่จริงที่ผมไปไม่ใช่บ้านทีเดียว แต่มีลักษณะเหมือนแฟลตตำรวจ แฟลตทหารทำนองนี้ นาย บ. ต้อนรับผมอย่างดีเยี่ยมด้วยอาหารการกินที่ดี และนำเสนองานอดิเรกของเขาตลอดทั้งหลายวันที่ผมไปพักอยู่ด้วย ในวันแรกที่ผมไป ผมไม่ได้จริงจังกับงานการ์ตูนที่แบกเป้มามากนัก จึงรู้สึกผ่อนคลายเหมือนมาเที่ยวกับเพื่อนมากกว่า และวันนั้นเองผมก็ได้สัมผัสกับ “ความวัยรุ่น” อีกหนึ่งอย่าง นาย บ.ลงไปซื้อเหล้าเบียร์ที่ขายอยู่ข้างล่างขึ้นมากินบนห้อง ผมเองไม่เคยแตะอะไรพวกนี้มาก่อนเลย ขณะที่นั่งจิบเบียร์กระป๋องที่เย็นซึ่งรสสัมผัสไม่ต่างจากโซดามีกลิ่น รายล้อมด้วยอาหารที่เหลือจากการแช่ตู้เย็น ทีวีจอใหญ่ที่อยู่กลางห้องเปิดเพลงศิลปินที่มันชอบ และแล้วก็มีเพลงนึง ที่ทำให้ความเป็นวัยรุ่นของผมคึกคะนอง มันเหมือนตอบกลับความรู้สึกสิ้นหวังที่ผมมีอยู่ตอนนี้ ก่อนหน้านี้ผมมีความเครียดกดดันทั้งเรื่องสอบเข้ามหาลัย เรื่องการ์ตูนที่ทำอะไรก็ล้มเหลว ขณะที่จิตตก เนื้อเพลงดังนี้

“Maybe I just wanna fly Wanna live, I don’t wanna die…

….. You and I are gonna live forever”

มันคือเพลงที่กล่าวถึงการคิดบวกกับชีวิต ไม่ใช่อะไรก็อยากยอมแพ้อยากตาย แต่อยากจะมีชีวิตตลอดไปกับคนสำคัญของเรา และนั่นทำลายความคิดลบของผม และทำลายความคิดเกี่ยวกับการ์ตูนเรื่องนี้ของผมโดยสิ้นเชิง

“ผมจะไม่วาดคนอยากตายอีกต่อไปแล้ว”

คืนวันนั้นผมกับเขาทำคลิป cover เพลง Live forever ด้วยกัน และช่วงระหว่างที่ผมอยู่ผมก็ใช้ชีวิตอันสุดแสนแปลกใหม่นี้เต็มที่ ขากลับนั้นเขาตกลงให้”เบสกีต้าร์”และเสื้อหนึ่งตัวแก่ผมหนึ่งตัวกลับบ้าน ผมมีความสุขกับเพื่อนคนนี้จริงๆ นาย บ. ที่ทำให้ผมตระหนักรู้กับชีวิตว่ามันสวยงามขนาดไหน

ท้ายสุด ผมไปที่สำนักพิมพ์แล้วบอกว่า ผมไม่ทำแม่งแล้ว เพราะมัน ”ไม่สนุก” จากนั้นผมเดินหนีออกจากที่นั่นอย่างไว ….นี่สิ โคตรวัยรุ่นเลยหวะ! 555

- 2019 -
หิ่งห้อยน้อยตะลุยแดนไซเบอร์

หลังจากที่ผมทำตัวแย่ๆ ทิ้งงานแล้วหนีออกมา ผมก็เริ่มโปรเจคใหม่ทันที ต้องย้อนความก่อนว่า ช่วงค้นคว้าข้อมูลเพื่อประกอบการทำการ์ตูนเรื่อง”ส่งเธอไปถึงฝั่งฝัน”นั้นมันมีประเด็นทำแท้งที่ค่อนข้างเซนซิทีฟ จนผมได้ไปพูดคุยและเจอกับ พี่ ร. ที่เป็นนักกิจกรรม ในองค์กรไม่แสวงหากำไรที่ทำด้านสิทธิสตรี สิทธิเด็ก ซึ่งให้ความรู้เกี่ยวกับประเด็นนี้

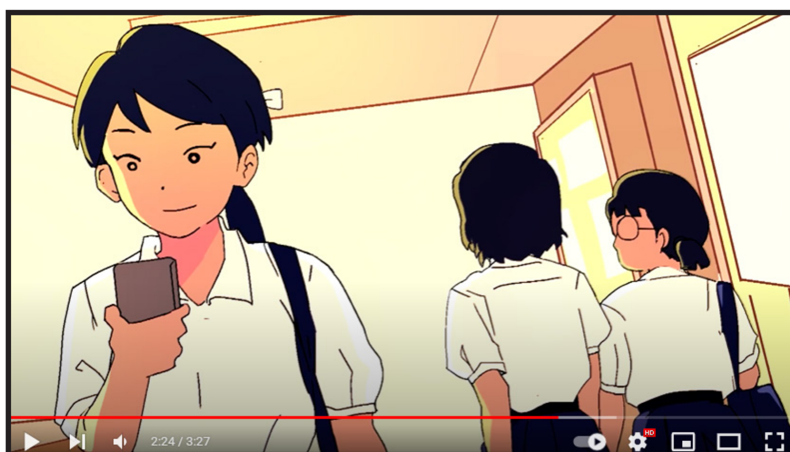
ไม่นาน พี่ ร. ก็ชวนผมเข้าไปอบรมเกี่ยวกับเรื่องเพศวิถี สิทธิมนุษยชนต่างๆ จนท้ายสุดผมก็ได้ตกลงร่วมทำงานผลิตสื่อกับทางองค์กรนั้น โดยเป็นอนิเมชั่นเกี่ยวกับการต่อต้านไซเบอร์บูลลี่ในเด็กและวัยรุ่น ช่วงนี้คือช่วงที่ทรมานที่สุดในชีวิตของผม แต่มันก็ทำให้คนอย่างผมได้ตระหนักถึงที่ผ่านมา และเปลี่ยนจากคนนิสัยส้นตีนกลายเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาได้อย่างแท้จริง

มันเป็นการสร้างอนิเมชั่นสั้นๆ จำนวน 5 ตอน โดยที่ผมเองก็ไม่มีประสบการณ์มาก่อน คือรับปากไว้ด้วยความดื้อด้านและอีโก้จัดว่าจะไปฝึกมาและจะทำทั้งหมดด้วยตัวคนเดียว ไม่ต้องไปจ้างใครมาช่วย ผลคือ เละ

ช่วงครึ่งปีนั้น ผมถึงกับต้องหยุดเรียนมาทำการ์ตูนเรื่องนี้ นอนวันละสองสามชั่วโมงจนวูบที่โรงเรียนไปหนึ่งรอบ แต่ด้วยความอีโก้จัด จะมายอมแพ้ก็ไม่ได้ ท้ายสุดผมก็จะทำตัวส้นตีนอีกรอบ คือผมจะหนีไปซะดื้อๆ เหมือนกับตอนที่เคยทำที่สำนักพิมพ์ L. อีกครั้ง คือผมจะทิ้งงาน

แต่มันไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะผมได้เซ็นสัญญาไปแล้ว รับเงินไปแล้วด้วย ท้ายสุดจึงผมจึงขอให้เขาเพิ่มเงินให้ ซึ่งตอนนั้นผมเป็นคนที่แย่จริงๆ ทำไม่ทันตามเป้าแล้วไปขอเพิ่มเงิน เหมือนบังคับ พี่ ร. ให้จ่ายเงินเพิ่มเพราะถ้าผมไม่ทำโปรเจคคงไปต่อไม่ได้ ตอนนั้นผมรู้ตัวว่าผมเป็นคนที่แย่มากจริงๆที่ทำแบบนี้

4:12 / 5:03
HD

2:24 / 3:27
HD

1:09 / 3:27
HD

ผมกลัว ผมสิ้นหวัง ผมไม่เคยรู้สึกถึงความท้อแท้ที่สุดขนาดนี้มาก่อนในชีวิต ผมเป็นคนที่เคร่งเครียดกับผลการเรียนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และอีกไม่ถึงสามเดือนจะสอบเข้ามหาลัย ผมต้องทำการ์ตูนให้เสร็จเพราะรับเงินมาแล้ว จะถอยไม่ได้

ผมหันเข้าหาศาสนาในวินาทีที่จิตใจแตกสลาย ผมร้องไห้ทุกวันว่าถ้าไม่เขียนการ์ตูนแต่แรกคงไม่ต้องรู้สึกต่ำต้อยขนาดนี้ คิดดูสิ สองรอบติดกันที่โอกาสในความฝันมาเยือนแต่ผมทำได้แต่คิดจะหนี ตอนนี้จึงอยู่ระหว่างหุบเหวของความล้มเหลวที่ว่าถ้าพลาดงานการ์ตูนที่ทำมาทั้งหมดก็สูญเปล่า แล้วอย่างงั้นการสอบเข้าก็จะพังทลายลงด้วยถ้าทำไม่ทัน

ผมชวน นาย ภ. คนที่ท่าทางกวนส้นตีน และ นาย บ. แฟนคลับ Oasis Loso ไปที่คริสตจักรแถวๆเตาปูน ผมขออ้อนวอนพระเจ้าให้มีทางช่วยเหลือกับชีวิตผมด้วย แล้ววันนั้นเราสามคนก็ไปเที่ยวห้างด้วยกัน ร้องคาราโอเกะ และทำให้ใจผมยังมีแสงสว่างเล็กๆขึ้นมาได้ว่า ชีวิตของเรามันยังคงไม่มืดสนิทเสียทีเดียว ใช่ ผมยังมีเพื่อนอยู่ ยังมีคนสำคัญที่ยังรับฟังเรา คอยช่วยเหลือเราอยู่

ผมกลับไปตั้งใจทำงานดังกล่าวให้เสร็จจนท้ายสุดก็ลุล่วง มันเป็นความทรมานที่บรรยายภาพออกมาเป็นการโต้รุ่งที่มีแสงอาทิตย์สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่างโดยที่มือขวามีกระทิงแดงกองเป็นโหล และแก้วกาแฟเซเว่นเต็มห้อง เคล้ากับเสียงสวดอ้อนวอนภาวนาต่อพระเจ้าว่าขอให้ทุกอย่างเป็นไปไปอย่างเรียบร้อย

งานดังกล่าวได้ผลตอบรับดีทีเดียว แต่ว่าตอนนี้ผมแทบขยาดกับการเขียนการ์ตูนวาดการ์ตูนแล้วจนผมคิดว่าจะไม่วาดการ์ตูนอีกต่อไป หลังจากนั้นผมก็เริ่มติวหนังสืออย่างหนัก และการอ่านมันง่ายมากเพราะมันไม่ได้มีความรู้สึก”สิ้นหวัง”เหมือนก่อนหน้านี้เลยแม้แต่นิดเดียว

ความมั่นใจของผม ถูกพังทลายในพริบตา มันเป็นครั้งแรกที่ผมตระหนักรู้ว่าถ้าไม่มีคนอื่นช่วย ผมมันก็เป็นแค่ไอ่กระจอกคนหนึ่งที่มีดีแค่ท่าทีอวดเก่ง ปากพล่ามเรื่องความฝันแต่ถึงคราวจริงกลับได้แต่หนีเท่านั้น

ช่วงสุดท้ายของมัธยมปลาย มีอยู่ช่วงหนึ่งในหัวผมคิดถึงแต่ความเป็นไปได้ที่หากผมไม่วาดการ์ตูน บางทีผมอาจมีชีวิตวัยรุ่นที่ดีขึ้น ไม่ต้องมานั่งตะบี้ตะบันเพ้อเจ้อไม่ต้องมาพล่ามมาทำอะไรมากมาย ก็เอาแค่มีความสุขกับการเรียนก็พอ

แต่ว่าตอนนั้นเอง เมื่อผมมองย้อนกลับไปในสิ่งที่สร้างมา ทุกอย่างที่ผมได้เล่าไปใน”หนังสือเล่มนี้”มันเข้ามาในหัวของผม เพื่อนคนสำคัญ คนที่แอบปลื้ม เหตุการณ์ที่แสนประทับใจ ทุกอย่างได้บรรเลงสอดคล้องกันเป็นท่วงทำนองแห่งชีวิตที่ทำให้ผมรู้ตัวเองว่าสิ่งเหล่านี้สำคัญกับผมแค่ไหน

นับแต่นั้น ผมก็เข้าใจความสำคัญของคนอื่น เข้าใจความสำคัญของการช่วยเหลือเกื้อกูล การรับฟัง การไม่ตึงเครียดกับชีวิตจนเกินไป ผ่านการย้อนทบทวน “คนสำคัญ”ในชีวิตของผม ว่าถ้าไม่มีพวกเขาที่ใช้ชีวิตร่วมกับผม ไม่มีพวกเขาสร้างความทรงจำร่วมกัน ผมคงไม่ใช่ตัวผมในตอนนี้ ผมอาจคงยังเป็นคนส้นตีนเหมือนตอนนั้นชัวร์ ๆ

ณ วินาทีที่ผลการสอบเข้ามหาลัยประกาศ ผมได้คณะและมหาลัยที่หวังไว้ และนั่นคือจุดสิ้นสุดของชีวิตมัธยมของผม และเป็นจุดเริ่มต้นของการที่ผมเป็นสุธี จะทอที่จะมีชีวิตในวัยผู้ใหญ่แล้ว

ไม่ใช่แค่ผม แต่ทุกคนในหนังสือเล่มนี้ก็ต่างเติบโต หลังจากเข้ามหาลัย ผมกับคนสำคัญหลายคนในเรื่องราวชีวิตนี้ได้เจอกันอีกครั้ง นาย ธ. นาย ภ. นาย ก. พวกเรานัดเจอแล้วไปกินพิซซ่าจากนั้นก็เดินห้าง นาย โฟ.ก็ยังเจอกันที่ตลาด แม้จะเป็นเรื่องราวเล็กๆที่ดูไม่สำคัญเช่นนี้ ผมยังคงหวังไว้เสมอว่า ทุกคนที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้ หากผมได้ทำหนังสือ “ฉากที่สองของชีวิต”พวกคุณจะยังโลดแล่นอยู่ในความทรงจำ และหนังสือเล่มนั้นไปอีกนะ

ฉากแรกของผมดำเนินมาถึงใกล้ช่วงสุดท้ายแล้ว

- 2020 -
หิ่งห้อยน้อยตะลุยนิวนอร์มอล

เมื่อขึ้นมหาลัยได้ซักระยะ ผมได้หาเวทีการแข่งขันอีกรอบ เพราะมั่นใจในทักษะด้านงานการ์ตูนเคลื่อนไหวมากขึ้นเนื่องด้วยการทำงานครั้งก่อน จึงได้ลงสมัครแข่งขันผลิตสื่อที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันโรคโควิด แต่คราวนี้คือครั้งที่ผม”ร่วมกัน”กับเพื่อน สร้างซี่รีส์อนิเมชั่นที่อย่างจริงจัง มีงบการผลิต มีเสียงพากย์เสียงเพลงการทำงานที่เป็นระบบมากขึ้น

ผมได้ร่วมมือกับ นาย น. และ นาง น. สุดยอดทีมในฝันที่ผมได้ชวนมาร่วมงาน โดยผมรู้จักเขาทั้งสองไม่นานนัก ด้าน นาย น. นั้นเป็นคนที่มีทักษะด้านสื่อสองมิติมาก ส่วน นาง น. ก็สามารถบริหารจัดการ ทั้งทำหน้าที่ต่างๆที่ผมกับนาย น. ไม่ถนัดนักได้ดีทีเดียว โดยผมเป็นคนทำสตอรี่บอร์ด นำเสนอชิ้นงาน ส่วนนาย น. รับผิดชอบในส่วนของงานการ์ตูนแทบทั้งเรื่องซึ่งเป็นเรื่องที่หินสุดๆ ทั้งมีระยะเวลาจำกัดในการผลิตเพียงสองเดือน แต่พวกเราสามารถทำจนสำเร็จลุล่วงด้วยคุณภาพที่ดีเยี่ยมได้ เป็นผลงานไม่กี่เรื่องของผมที่เสร็จสมบูรณ์

ด้วยการที่งานนี้มีความเป็นมืออาชีพพอสมควร และไม่ใช่โปรเจคที่เป็นแพชชั่นล้วนๆ ผมจึงไม่มีเรื่องอะไรที่มาเล่าในการทำงานชิ้นนี้นัก การดำเนินงานต่างๆแม้มีปัญหาบ้างช่วงต้น แต่ผมก็ได้ใช้หลักการ“ไม่ตึงเกินไป” “ไว้ใจคนอื่นไม่ทำทุกอย่างคนเดียว”“รับฟัง” อย่างที่ผมได้เรียนรู้จากคนสำคัญของผมในหลายปีที่ผ่านมา หากผมไม่ได้ผ่านเรื่องราวเหล่านั้น ผมก็คงไม่สามารถเติมเต็มความฝันนี้ได้

ในที่สุดความพยายามของผมในการเขียนการ์ตูนและประสบการณ์มาหลายปีนั้น เกิดผลเป็นชิ้นงานเหมือนที่ผมเคยวาดฝันไว้ตั้งแต่จับดินสอวาดรูปในวันแรก เสมือนฝันเป็นจริงที่จะได้เห็นการ์ตูนที่ตัวเองเขียนโลดแล่นบนจอ แม้จะไม่ได้เลิศหรูอลังการนัก **แต่ทุกอย่างที่เกิดขึ้นจนถึงตอนนี้นี่แหละ มันได้เติมเต็มความฝันของผมในวัยเด็กอันเป็น”ฉากแรกของชีวิต”อย่างสมบูรณ์แบบ**

CORONAVIRUS PREVENTION
STOP
COVID-19
0:33 / 4:00
HD

STOP
COVID-19
0:29 / 2:47
HD

2:04 / 2:47
HD

- บทเรียน -

จากพ่อ ปาติ ความขยันอดทนและไม่ยอมแพ้จะนำไปสู่ความสำเร็จ

จากแม่ ทัศนีย์ ชีวิตต้องมีความเชื่อว่าพรุ่งนี้จะมีสิ่งดีและควรช่วยเหลือผู้อื่น

จากดอน อำมาตย์ ควรตระหนักรู้ว่าสิ่งไหนสำคัญ รู้ว่าสิ่งไหนไม่สำคัญ

จากโฟค พันกร ตึงเกินไปกับชีวิตไม่ใช่เรื่องดี ควรใส่ใจความรู้สึกใกล้ชิด

จากบอส จุลจักร เวลาเหนื่อยเพียงแค่คนรับฟังกับเสียงเพลงก็เพียงพอ

จากปุน ปุญญพัฒน์ การรับฟังคือการแสดงความรักที่ดีที่สุด

จากภูริ ภูริภัทร ไหลตามน้ำไปบ้าง อย่าขืนตรงจนตนเดือดร้อน

จากธัช อริย์ธัช ความใส่ใจ คือคุณสมบัติที่ดีของเพื่อน

จากฟ้า สุปรียา น้ำตาและรอยยิ้ม คือสิ่งที่ตราตรึงที่สุดของมนุษย์

จากแฮ่ม ชาญกิจ ใช้ชีวิตให้เต็มไปด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ

จากกอล์ฟ อิทธิพล บางครั้งก็ยอมๆ ให้กับเพื่อนบ้าง

จากโอ ณัฎพงศ์ นอกจากความตาย ก็ไม่มีเรื่องคอขาดบาดตายอยู่จริง

จากรัตน์ รัตนา ทำตัวสุขุมจะดูนุ่มลึกน่านับถือ

จากเฟิร์ส สุทธิพงษ์ มีแต่ไม่อวด อย่าโลภแต่ให้รู้ทันตนเอง

จากควิก ทัชชกร ชอบอะไรก็เต็มที่กับสิ่งนั้น

จากรวง รวงทัพพ์ ควรเปิดใจกว้างให้โอกาสกับคนอื่น

จากเนค ศิลปวีร์ ให้ฝีมือพิสูจน์ไม่ใช่คำพูด อย่าตื่นตระหนก

จากหนุน ชนม์พศิน ความฝันนั้นต้องคู่กับความรับผิดชอบ

จากแอร์ โยษิตา อย่าลืมคนที่สำคัญกับเรา

๙ พ.ย.๖๔

ขอพระเจ้าอวยพร ลูกพ่อ

จงมีแต่ความสุขความเจริญ

ในการเรียน การงานคิดสิ่งใด

ให้สมหวังดั่งใจหวังทุกประการ

[illegible]

9/พย/64

ขอให้ลูกของแม่มีแต่ความสุข

ทำสิ่งใดก็ขอให้สำเร็จทุกด้าน

ขอพระเจ้าอวยพรนะลูก

แม่รักลูกนะ ♡ รักที่สุด

จาก แม่